

РАФ ВАЛЬО

СБОГОМ, ЧЕНГЕ!

Превод от френски: М. Младенова, 1990

chitanka.info

ГЛАВА 1

Комисарят беше як мъж и поддържаше спортната си форма — всяка сутрин по сто упражнения за коремния пояс, още толкова на напречната греда, закрепена за касата на вратата, после час бързо ходене. Така или иначе, резултатът беше налице: на четиридесет и пет години плосък корем, лека походка, гладко лице, широки плещи и железни нерви, нещо много полезно, когато служиш в полицията, където работата с всеки ден ставаше все по-главоболна и опасна. Но всичко това по-скоро забавляваше Жерман Вержа.

Скочи от колата още преди да е спряла и се оказа пред офицера от жандармерията.

— Прокурорът ви чака — каза офицерът. — В лошо настроение е. — А ония са на четвъртия етаж.

Посочи с ръка към прозореца, на който беше спусната металическа щора. В апартамента се беше барикадирал някакъв мъж с двете си деца. Заплашваше, че ще убие всички, ако се опитат да го измъкнат оттам.

Вержа бутна двама стражари, за да мине. Вътре в кръга се намираше група цивилни, сред тях беше и прокурорът, среден на ръст, слаб човек с мрачен вид. Не обичаше Вержа.

Прокурорът излезе напред.

— Чакахме ви, комисарю. Давам му на онзи глупак два часа да се предаде. След това ще заповядвам да го арестуват.

— Въпреки децата ли?

— Ваша задача е да ги спасите. Казват, че сте майстор в работата си. Ето ви възможност да го покажете.

Прокурорът се обърна Вержа срещна погледа на инспектор Мора, който служеше при него, и приближи.

— Как изглежда цялата работа? — попита Вержа.

— И добре, и зле. Несговорчив тип. Упорит. А пък момчетата си въобразяват, че всичко е като в каубойски филм. Един от тях дори стреля в полиция. Не улучи. Има си хас да се съревноваваме в стрелба

с никакъв хлапак. Положителен момент е това, че има телефон — мъжът работи като шофьор и понякога се налага спешно да го викат.

— Какво оръжие има?

— Карабина, американска, и две ловджийски пушки у децата.

— Къде е колата?

Мора посочи ъгъла на къщата насреща и Вержа се упъти нататък, придружен от инспектора. Седна в колата, взе слушалката и набра номера. Отговориха след четвъртото позвъняване. Нисък глас с парижки акцент войнствено попита:

— Какво искаш?

— Говори комисар Вержа — каза полицаят. — Искам да поговоря с теб. Да те попитам какво искаш.

— Искам да пратите по дяволите жена ми, а мен и децата ми да оставите на спокойствие. Защо съдията повери децата на тази мръсница?

Мръсник се оказа и инспекторът от социални грижи, който разследвал делото, мръсници бяха и съседите, дали показания. Въобще създаваше се впечатление, че за обсадения там горе всички хора бяха мръсници. Според него съвременният свят представляваше сбираще мръсници, а полицайт бяха в основата му, маята, така да се каже.

— Ако преди да пукна, пратя неколцина на онзи свят — каза мъжът, — значи не съм преживял напразно живота си!

— Всъщност — отбеляза Вержа — противен ти е целият свят и ти се иска да го полееш с помия.

— И още как! Здравата ще ми олекне.

— Включен си към високоворителя — каза Вержа. — Чуват те на стотина метра. Хайде, направи своето заявление.

— Не е вярно.

— Добре тогава, нека едно от твоите момчета се обади, а пък ти слушай.

Групата, в която се намираше и прокурорът, се раздвижи, когато до нея достигна гласът на обсадения. Евакуираните съкооператори, задържани от полицайт, също се размърдаха. Вержа съжалътваше в себе си, че ораторът не щади красноречието си...

Най-напред се чу тънкото гласче на момче, тринадесет-четиринацесет годишно, което до пресипване крещеше: „Шайка

подлеци!“ След това се присъедини и баща му, който, ликувайки, изрева първите думи.

— Всички вие сте мръсници! Всички сте подлеци!

Прокурорът се отдели от групата и се упъти към Вержа, който злорадо го следеше с крайчето на окото си.

— Не му ли стига, а? — каза прокурорът.

Вержа поклати глава.

— За да излезе всичко, което му се е насьбрало за цял живот, трябва време, господин прокурор!

Гласът на високоговорителя „смени почвата“. Сега вече нападаше себе си. Той бил идиот, безнадежден идиот и щял да си остане такъв. Мамели го както си искат. Ето защо искал да пукне и децата да вземе със себе си, за да не станат такива идиоти като него. Вержа отново взе слушалката.

— Искаш ли да дойда при тебе?

Спипан неподготвен, мъжът млъкна.

— Ще бъда сам, без оръжие. Давам ти честна дума!

За миг настъпи тишина, която някак си необикновено зазвънтя след целия този шум.

— Ела — каза мъжът.

Вержа окачи слушалката.

Приближи към мръсната дървена врата и я бутна. Пред него имаше стълба с изкъртени стъпала. Тишината беше пълна. Апартаментът се намираше на четвъртия етаж вдясно. На третия етаж Вержа чу шум от бързи крачки и шепот. Едва стъпил на последното стъпало, и вратата срещу него внезапно се отвори. Най-напред видя карабина. Наистина американска. Държеше я рошав, небръснат, облечен в комбинезон мъж. До него стоеше момче на четиринадесет-петнадесет години и размахваше ловджийска пушка. Вержа спря и вдигна ръце.

— Приближете се — каза мъжът.

Под дулата на двете пушки Вержа стъпи на площадката. Усмихна се.

— Хубава история ми разиграваш — каза той.

Мъжът се готвеше да отговори, но в този момент Вержа с мълниеносна бързина хвана цевта на кабината. Като си помисли, че полицият ще се опитва да му измъкне оръжието от ръцете, мъжът се

наклони назад. Но Вержа, обратното, допря приклада до гърдите му и отклони дулото. Куршумът отлетя към тавана. Едновременно с другата си ръка комисарят бълсна пушката, която държеше момчето, и то загуби равновесие. С крака си Вержа удари мъжа в слабините и оня се претърколи от болки на пода. Вержа взе карабината и пушката, влезе в апартамента. Пред него стоеше като вцепенено момче със стара ловджийска пушка в ръцете. То без всяка съпротива подаде оръжието. Брат му се надигна от пода, целият кипеше от злоба.

— Успокой се — тихо му каза Вержа. — Всичко свърши. Отвори прозореца! — изкомандува на малкия.

Детето го послуша. Държейки карабината така, че да се вижда от улицата, Вержа приближи до прозореца и широко размаха ръка. Чу се глух тропот по стълбата. Долу бяха се вдигнали на щурм. Пръв се показа Мора. Каза:

— Браво, патрон! — Погледна тихо стенещата жертва и добави:

— Както винаги точно попадение.

— Да вървим — каза Вержа. — Искам да поговорим.

Мора караше с голяма скорост. В този голям град в югозападната част на страната, както и другаде, много по-разумно би било да се откажеш от кола. Но сега, когато човек престана да обича човека, хората предпочитаха да прекарат два часа в самота в своите клетки на колела, отделени от другите със здрава каросерия, отколкото да престоят половин час в автобусната бълсканица.

— Мора, били сме продажни полициаи. Каза ми го началникът на полицията. Говори за мен и косвено за теб.

— Клод ли има предвид?

— Да, нашата приятелка Клод. Сложи ми динена кора. Казала на съдията, че ми е давала подкупи. Това не е истина, но истина е, че бяхме близки, а пък ти си правил в къщата й лъжливи проверки.

— Прокурорът не може да ви понася. Какво ще правите?

— Ще им поразнообразя живота! За тази цел ще са ми необходими няколко дни. Надявам се най-добрите в живота ми.

Силвена беше висока блондинка с дълги до раменете коси. Имаше сиво-зелени очи и беше много красива. Вержа я обичаше. Силвена беше управител на „Плейбой“ — комплекс за нощни развлечения в центъра на града. Вержа завари Силвена да закусва в компанията на касиерката. Седяха в дъното на бара, където бяха заети само няколко масички.

— По радиото току-що предаваха, май пак си станал герой — заговори Силвена.

— Скоро всичко ще свърши — спокойно произнесе Вержа.

— Някога ще те убият.

— Може пък това да не е чак толкова лошо! Успокой се. Имам още толкова работа, че засега нищо не може да ми се случи.

Вержа изпи пълна чаша вода. Избягваше алкохола, макар че обичаше да си пийне. Но трябваше да избира: след определени години човек не може да си позволява всички удоволствия.

— Ела — каза той.

Силвена го последва. Зад кадифената завеса се намираше малка стаичка, която й служеше за кабинет. Имаше диван.

Вержа седна на дивана. Силвена — до него.

— Готовят се да се разправят с мен — каза той.

— Защо? — учуди се тя.

— Заради Клод. Казала, че ми е плащала.

Вержа разкопча сакото си.

— Вероятно ще ти поверя някои книжа. Можеш ли да ги скриеш на сигурно място? Утре ще ти донеса всичко и ти незабавно ще трябва да го скриеш.

На улицата, покрита с едри, кръгли, изтрити от времето камъни, запазени по-скоро от икономия, отколкото от любов към старините, се намираше поокъртен хотел. Тежката врата от черно дърво винаги беше полуотворена. Вержа я бутна с крак и се озова в слабо осветено антре, насочи се към друга врата, прикрита с драперия. Не успя да хване дръжката и вратата се отвори, показва се висока, едра жена. На целия град беше известна като Марджори, а заведението й се ползваше с популярност. Протегна без особен възторг ръка на Вержа.

— Много мило, че се отбивате при мен — каза тя. Но в гласа й не се долавяше никаква любезност.

Влязоха в доста просторна стая, мебелирана с евтини кресла, с бар в единия ъгъл. Вержа се упъти към бара и зае мястото, предназначено за бармана. Марджори възкликна:

— Къде отивате?

Той не отговори, отвори чекмеджето, от което стърчеше ключ, взе черен бележник и го показа на Марджори.

— Дойдох да взема ето това.

— Защо го правите, комисарю?

— Къде е онази мръсница, твоята компаньонка?

— Нямам намерение да ви докладвам.

Опитваше се да разбере. Обикновено за посещенията на полицията се знаеше предварително. Тази любезност дължеше на един от местните депутати. Марджори надуши капан.

Вержа я хвана за ръката не грубо, но достатъчно силно, така че тя се оказа плътно притисната към него.

— Заведи ме при нея — каза комисарят.

Тя повече не се съпротивляваше и хванати за ръце, те се отправиха към вратата, която водеше към един коридор, облицован с доста изкривена дървена ламперия. Преминаха го и Марджори отвори друга врата, водеща към кухнята. На един стол седеше по-млада жена с подпухнало розово-бяло лице и нареждаше пасианс. Тя вдигна глава и с учудване погледна влезлите. Вержа бързо мушна ръка в джоба на жилетката ѝ и измъкна натъпкан с пари портфейл. Вътре имаше листче с фамилии и цифри. Обърна се към втората жена.

— Арлет, ще дойдеш с нас. Ще огледаме стаите.

Тръгнаха към стълбата, до която свършваше коридорът.

— Аз не съм Клод — запротестира жената. — Ако искате пари, комисарю, знайте, че напразно се стараете.

Той се засмя.

— Засега искам само да хвърля един поглед!

Върнаха се при Марджори в гостната на първия етаж. Без да казва нито дума, тя му протегна телефонната слушалка, откъдето се разнесе разярен кряськ:

— Кой ти е казал да ходиш при Марджори?

— Никой — отговори той спокойно. — Научих, че в тази къща се занимават със сводничество. Аз съм офицер от полицията и сметнах за свой дълг да направя проверка.

— Ти да не си се побъркал?

Беше Герен, човекът, който го замести в отдела по „Обществена профилактика“ — това благородно наименование замени „Полиция на нравите“, звучащо оскърбително. Вержа не можеше да го търпи. Герен нямаше недостатъци, ако не се смята душевната подлост, която му вършеше добри услуги.

— Щом се върна, ще напиша рапорт.

— Не смяташ ли, че е по-добре да пазиш спокойствие и да си мълчиш?!

— Не разбирам защо. Няма никакво съмнение. Марджори стопроцентово е виновна. Ще ти изложа всички подробности...

— Предупреждавам те, веднага ще се обадя на Сала.

Окачи слушалката. Вержа също. Марджори ги наблюдаваше.

— Доволен ли сте? — попита тя.

— Много.

Тя не губеше увереността си. Нямаше да й направят нищо лошо. Имаше покровители навсякъде. Когато в кметството посрещаха чуждестранна делегация, част от чужденците всеки път се оказваше при нея в заведението. По време на законодателните избори тук се проведоха деликатни преговори за снемането на кандидатури между представители на большинството и кандидата на центъра. Така че нямаше защо да се плаши от такова комисарче като Вержа, пък ако ще и да е суперполицай!

— Какво искате, комисарю?

Той не отговори. Отдавна си беше обещал, че при възможност ще устрои някоя гадост на Марджори. Когато възглавяваше „нравите“, при него се яви един депутат и му заповядда да остави на спокойствие заведението, което посещават именитите граждани. Тогава намина към Марджори, която бегло познаваше, така както всички полицаи в града. Тя го прие като дребен чиновник и му обеща повишение в службата с помощта на нейните „приятели“, ако, разбира се, се държи добре. След една седмица й направи проверка — по-скоро чисто формална, — огледа стаите, които не бяха заети. Последва незабавна реакция: депутатът се обади на началника на полицията. Кой е този дребен полицай, който си пъха носа там, където се развлича каймакът на обществото?

Тръгна си от Марджори, отнасяйки със себе си бележниците, и заповяда на нея и на Арлет да се явят в службата му.

Началникът на полицията Сала беше слаб, дребен на ръст, с посивели коси, с меки маниери, говореше почти винаги шепнешком. Сала разглеждаше с любопитство комисаря. Познаваше го не много добре, тъй като беше дошъл от друг град. Но репутацията на Вержа говореше много. Безстрашният Вержа, враг номер едно на гангстерите, ако не му вървеше така безумно, досега поне десетина пъти да е загинал.

— Герен е вбесен — каза Сала. — Поставяте ме в трудно положение и много добре знаете защо. Нарочно ли го правите?

— Да.

Сала оцени откровеността му.

— Искате да докажете, че не само вие покровителствувате тайните заведения? Марджори каза ли, че плаща на Герен?

— Не.

— А що се отнася до вас, Клод твърди точно това.

— Знаете, че е лъжа.

— Надявам се, само че нищо не ми е известно.

Вержа почervеня от гняв.

— Тя си мисли, че ще успее да се измъкне, като компрометира полицията.

— А вие какво предпочитате, Вержа? Шантажа ли? Ако обвинят мен, ще повлека след себе си и другите.

— Съвсем не. Просто искам да видя какво ще стане.

— Ще стане това, че ще предам вашия рапорт по-нагоре. Но мисля, че при сегашната ситуация прокурорът може да се противопостави на натиска, който ще окажат върху него просто за да отложи делото.

— Защо не отложи моето дело? Вержа зададе въпроса много меко.

— Вержа, много съм огорчен. Казвам ви го искрено. Опитахме всичко. Не ви провървя, онзи помощник-прокурор е бил дежурен, когато са довели Клод. Той е надушил за себе си уникален коз в тази работа. Нали го знаете. С някой друг може би всичко би могло да се уреди. Засега трябва да се спотайвате. Така или иначе, ще ви спасят.

Но, за бога, не изтиковайте на преден план делото на Марджори. Това само ще нанесе вреда на всички нас, а и на вас самия.

Вержа стана. Сала не бързаше да се сбогува с него. Не му харесваше сегашната му роля. Искаше му се сърдечно да поговори с Вержа, когото уважаваше. Но прояви предпазливост и премълча.

Моника Вержа, широкоплечеста брюнетка, пет години по-млада от своя мъж, се занимаваше в кухнята със сметките си и с крайчето на окото си следеше сладкиша, който се печеше в електрическата фурна. От две години Моника държеше парфюмериен магазин, който беше купила с парите, получени от наследство.

Комисарят се наведе над нея и я целуна по челото. Без да се откъсва от сметките си, тя се усмихна.

— Пак си се проявил — каза тя.

— Във всяко отношение. Срещу мен ще възбудят дело. Възможно е да ме арестуват — каза той. — Но не се вълнувай, всичко ще бъде наред. От тази работа ти няма да пострадаш.

— Направил си никаква глупост ли?

— Не по-голяма, отколкото другите. Клод, собственицата на едно заведение, твърди, че ми е давала пари.

— Мисля, че това е лъжа — каза Моника.

— Лъжа е. Само че те вярват. Много им се ще от време на време да откриват по някой продажен полицай. Във въздуха мирише на скандал, трябва им изкупителна жертва. Те ще се разправят с мен и ще се гордеят със своята храброст и порядъчност. Днес вечерта ще започна една операция, която засяга лично мен.

— Какво смяташ да правиш?

— Да хапна от твоя сладкиш, понеже съм страшно гладен.

За да види Марк Алже, трябваше в десет часа вечерта да отиде в кръчмата, на която той беше собственик и която се намираше в центъра на града. Марк Алже седеше на масичката до служебното помещение. Кръчмата беше едно от редките му легални занимания и му служеше за фасада, за прикритие.

Беше среден на ръст, с квадратна плешива глава, която като че ли беше забита направо върху раменете, имаше къси силни ръце и

вторачен поглед. Махна с ръка на Вержа и му посочи стола до себе си, докато приключва разговора с управителя.

После двамата се качиха по стълбата, която водеше към тоалетната. След това Алже сви в коридора, покрит с дебел килим. Влязоха в стая със средни размери, облицована с тъмносини кадифени тапети. В нея имаше бюро от махагон, две кресла, огнеупорна каса.

— Какво искаш да знаеш?

— Нищо. Просто искам да ти предложа една работа.

Алже изрази учудване. След това се усмихна.

— Какво предлагаш? — попита той.

— Спокойно да вземеш милиард плюс още нещо дребно.

Алже се помая известно време, докато си запали пурата.

— Никога не съм чувал, че може спокойно да се вземе милиард.

— Така е, ако в работата не участвува умен полицай, който знае доста неща.

— Естествено — призна Алже. — И в какво се състои твоята „работка“?

— Да се ограби една поща в деня, който аз посоча.

Алже се облегна на стола.

— Да, ти направо грабваш бика за рогата!

Вержа го гледаше и се усмихваше.

— Това, което не мога да разбера — каза Алже, — е защо си се сетил за мен, когато си решил да се заемеш с такава безумна работа! — Стана. — Не, наистина, Вержа, само защото сме приятели няма да те изпъдя! Искам да забравя този разговор. Нека смятаме, че си в лошо настроение поради неприятностите, които ти готвят. Не си го заслужил. На никого няма да разкажа това. Даваш ли си сметка какво ми предлагаш?

— Да — отговори Вержа.

— И това не е провокация? Вержа, хайде да сложим нещата на мястото им. Благодарение на тази кръчма печеля честно и напълно достатъчно, за да живея. Всичко, за което могат да ме упрекнат сега, е единствено стремежът да плащам колкото може по-малко данъци. Виждаш ли какъв почтен гражданин съм станал? Не разбирам и не искам да разбера защо си дошъл при мен с тази побъркана идея. Не настоявай — продължи Алже твърдо. — Да забравим всичко и да отидем да пийнем по чашка.

Вержа не мръдна.

— Получи се отличен запис — произнесе той. — Просто си възхитителен със своята честност!

Алже приближи до бюрото си и мушна ръка под края на стъклото.

— В продължение на двадесет години се мъчат да ме унищожат. Знам почти всички хитрости. Но постоянно се появяват нови. В края на краищата не съм сигурен, че не се готвиш да пожертвуваш главата ми, за да заслужиш прошка.

— Не бих ти позволил да разиграеш този спектакъл, след като прекрасно знам, че работят три магнитофона.

— Браво за точната цифра — без да скрива иронията си го похвали Алже. — Нали знаеш, никой не отива да работи под носа си — продължи той. — Предполагам, че и двете известни на теб нападения на пощи са били извършени от пришълци, а не от жители на града.

Вержа се усмихна.

— Ти май знаеш за тази работа повече от мен. Пък и ти трябват пари? — продължи Вержа уверено.

— Както винаги и както на всички.

— Дори повече. Защото току-що са ти пипнали пратка чист хероин на стойност 500 miliona: операцията на Лионската гара.

Предишната седмица двама прекупвачи бяха задържани на Лионската гара в Париж. Те пътували от Марсилия. Куфарите им били натъпкани с вече обработен хероин.

— Грешиш — произнесе Алже.

— Твоите доставчици, доколкото знам, са италианци и те искат от теб да им платиш плюс глобата. Те действуват като митница: удвояват или утрояват стойността, за да овъзмездят загубите. С теб са постъпили благородно — задоволили са се с удвоена сума. А това прави милиард. Ти не се решаваш да заминеш за Швейцария и да вземеш тези пари от своята сметка номер nulla едно двадесет и две деветдесет и четири. Частен кредит в Женева. Искаш ли да ти кажа адреса?

Алже с интерес гледаше Вержа.

— Много неща са ти известни — каза той.

— Да, и много скоро това ще порази доста хора. А колкото се отнася до тебе, то мога да ти кажа как получихме информацията. Ние сме полицаи. В дадения случай не аз, а един колега, който разполага с прекрасен източник за информация.

— Какъв?

Очите на Алже опасно засвяткаха. Това зарадва Вержа.

— Доне.

— Собственикът на гаража ли?

Вержа кимна.

— Значи така, той ви прави услуги — произнесе Алже замислено.

— Огромни услуги.

Доне беше собственик на един от най-големите гаражи. Беше започнал почти от нищо. Великолепен спекулант, мръсник по отношение на всичко в света, към своите конкуренти, служители, доставчици, клиенти. Нищо не оставяше за другите, търгуваше с всякакви автомобили, даваше ги под наем, беше собственик на половината от всичките таксита в града, чрез подставени лица, които тероризираше, беше представител на десетки различни марки автомобили. Подобна власт трябва да се купи по един или друг начин. Доне не можеше да търпи, когато трябваше да се плаща в пари честно и законно. По две или три напълно определени причини полицията го държеше в ръцете си. Благодарение на своите таксита и колите, които даваше под наем, получаваше маса полезна информация, която делеше с полицията. С персонала му се занимаваше един комисар в оставка, който през цялата си служба проявяваше удивителна жестокост. Чудесна двойка бяха двамата.

— Искаш да премахнеш Доне?

— Не аз. Ти искаш.

— Аз не съм убиец — бързо произнесе Алже.

— Но имаш познати убийци.

Вержа се привдигна, остави чашата си на масата срещу Алже и се обърна към него.

— Съгласен ли си, или не?

Алже се намръщи.

— Бих искал да ми разкажеш някои подробности за работата.

— Естествено. Веднага щом се съгласиш. Искам да ти кажа, че Доне не е единственият, който трябва да се премахне. Ако искаме да избегнем риска, ще трябва да ликвидираме още двама или трима негодници. Уверен съм, че имаш подръка надеждни хора. Предлагам ти начин да се измъкнеш от безизходното положение, в което си изпаднал.

Алже не отговори веднага. В чашата му звъннаха парченцата лед.

— Обясни ми — каза той най-после.

ГЛАВА 2

Вержа отиде при Алже със собствената си кола. Беше БМВ, кола, която „не е за полицай“ — както веднъж му каза един завистлив колега. Макар и да беше купена на старо, можеше да се очаква, че скоро ще поговорят с Вержа и за нея. Той знаеше това и беше готов да отговаря. На всички въпроси. С цялата неискреност, на която бе способен, ако потрябва.

Нощта беше топла. Не му се искаше да се връща в къщи. А при Силвена веселието беше в разгара си. Ще го сложи да седне в ъгъла. Вержа запали мотора. На Алже ще му трябва цяла нощ да размисля. Но няма да отиде при началника на полицията и да му донесе още топлия магнетофонен запис. Подлостта на Доне му подействува като студен душ. Вержа беше доволен: отличен ход, Алже се оказа в безизходно положение. Две пресечки по-нататък спря, излезе от колата и влезе в едно кафене. Зад тезгая Овернец, дебел мъж, облечен само по риза, без сако, презиртелно поглеждаше към клиентите си, безобидни скитници, дребни мошеници, които работеха сами или пък се събираха тук, за да сформират на бърза ръка кратковременни банди. Те знаеха, че стопанинът на кафенето беше доносчик, но нямаха нито сили, нито въображение да сменят заведението. Впрочем половината от тях също доносничеше. Всички доносничеха срещу всички.

— Нещо ново? — попита Вержа.

— Нищо.

— Виждал ли си моя приятел Леро? — позаинтересува се комисарят.

— Наскоро го виждах.

Вержа не настояваше. Разбираще всичко. Леро беше офицер от полицията, който изпитваше омраза към него. Неведнъж се беше случвало и той да върви по същата следа, по която вървеше и Вержа. Имаха няколко общи осведомители. Вероятно вече се беше отбил в бистрото, за да съобщи, че Вержа има големи неприятности и че няма смисъл да се поддържа контакт с него.

Върна се в центъра и тръгна за Силвена.

— Търси те Мора — каза му тя. — Можеш да му се обадиш в патрулната кола.

Работата вземаше сериозен обрат, щом като Мора го търсеше дори при Силвена. Вероятно най-напред се е обадил в къщи и Моника с лека ирония му е отговорила, че комисарят не нощува в къщи. Вержа влезе в телефонната кабина.

— Комисарю, Норбер е готов — каза Мора.

— Арестувахте ли го?

— Обкръжен е. Крие се в една стаичка заедно с приятелката си.

— Идвам веднага.

Норбер беше гангстер. Току-що беше навършил тридесет години. Подозираха го, че е убил главатаря на една марсилска банда. Сега Норбер беше замесен в грабеж, по времето на който бе убит един полицай. Норбер беше избягал, а съучастниците му арестувани. Затова те със завидно единодушие хвърляха цялата вина върху него. Всичко е пределно ясно, познат вариант.

Навярно беше три-четири часът сутринта. Градът мълчеше. Като че ли беше мъртъв.

Мора беше развлнуван.

— Сведенията е получил Леро — каза Вержа.

Мора изглеждаше учуден. Вержа нищо повече не каза. Всичко бе толкова просто. Норбер се отбиваше при Овернеца, който беше приятел на Леро. А оня знаеше, че над Вержа се сгъстяват облаците. Ясновидец.

— Научих го случайно — каза Мора. — И веднага дойдох тук.

Вержа мушна ръка в джоба си и се отправи към вратата, която му посочи Мора. Инспекторът го последва. Качиха се на седмия етаж по разкъртените стълби. На площадката Вержа спря и извади пистолета си. След това като че ли стана безтегловен, едва докосвайки пода, се насочи към третата врата. Мора вървеше след него. Стъпките им не се чуха. Около вратата Вержа се прилепи до стената. Коридорът беше широк само около метър. Подпра се ръце в стената и вдигна десния си крак. След това с цялото си тяло се устреми напред в стаята, като че

ли вратата въобще не съществуваше. Тя се разлетя на парчета и Вержа се оказа пред креват, който заемаше цялото помещение.

Сграбчи Норбер, който постепенно дойде на себе си.

— Добре — каза гангстерът. — Да не губим време.

Сложиха Норбер сам в килия. Когато Вержа и Мора излязоха на улицата, небето вече светлееше. Денят обещаваше да бъде хубав.

— Мора — каза Вержа, — ще ми трябва твоята помощ за някои неща, които може би ще предизвикат у теб удивление.

* * *

Следователят Делмес беше на около тридесет години. Имаше лице на послушно момче, чупливи светли коси, които преминаваха в малка кръгла брадичка. Стараеше се да се държи на разстояние.

— Преди една година вие сте били ръководител на бригадата за обществена профилактика. Имали сте работа с някоя си дама Ларе, наречена Клод.

— По времето, когато пристъпвах към своите задължения, тя държеше една къща. Всъщност апартамент, където приемаше момичета и техните клиенти.

— Тази Клод се обвинява в сводничество. Тя твърди, че ви е правила скъпи подаръци, за да може безпрепятствено да се занимава със своето занятие.

— Лъже.

— Предоставила е на ваше разпореждане вила за времето, когато сте били на почивка — продължи Делмес.

— Случи се така, че веднъж през август живях в същата къща, която тя е наемала през юли.

— Клод твърди, че тя е платила.

— Възразявам — рязко произнесе Вержа.

— Имате лека кола марка БМВ, чиято цена превишава три милиона стари франка.

— Купена е на старо. Собственикът на един гараж ми уреди покупката.

— Още едно съвпадение. Той е приятел на Клод. Давате ли си сметка — каза Делмес, — че ако тези факти бъдат доказани, работата

ще приеме много сериозен характер. Ще се наложи да ви обвиня в пасивно вземане на подкуп. Дадох заповед да се направи разследване на източниците на вашите доходи. Ще ви бъда задължен, ако представите необходимите документи на посочените от мен лица.

— Те много бързо ще проучат състоянието ми — произнесе любезно Вержа.

Подписа протокола, който му протегна секретарят, и стана.

— Господин следовател — каза той, — все пак имам за вас добри новини. Доколкото знам, вие се занимавате с делото за убийството на полицая, в което е замесен и Норбер.

Делмес кимна.

— Днес през нощта арестувах Норбер — каза Вержа.

Поздравявам ви — сухо произнесе следователят.

* * *

Вержа седеше в кабинета си. Беше малка стая, обзаведена със стари мебели. Вратата се отвори и в кабинета надникна началникът на полицията Сала.

— Бяхте ли при следователя? — попита Сала.

— Да.

— Елате в моя кабинет.

Беше още по-загрижен, отколкото предния ден, и дори не се опитваше да го прикрие.

— Не искате ли да отидете в отпуск? — попита Сала, когато се оказаха в кабинета му.

— Не! — твърдо отговори Вержа.

— Така си и знаех. Казах на префекта, че ще откажете.

— И какво би изменило това?

— Можехме да се спазарим с тях.

— С прокуратурата ли? Вие не познавате следователя. Ако не му дадат да ме нареже на парчета, ще започне да капризничи. За него това е въпрос на принцип.

Началникът на полицията разсеяно го слушаше. Изглеждаше обезкуражен.

— След мен — каза Вержа — ще дойде ред на някой друг. След мен — продължи той — без съмнение ще дойде редът на всички онези, които останаха без стотинка през 1958 г., а сега не знаят къде да си дянат парите; ще дойде ред на всички, които укриват от данъчните власти доходите си от милиони франкове; на всички онези технократи, които вземат подкупи, за да мине автомагистралата през някоя пшенична нива, а не през нечий ловен участък; на всички началници на кабинети, които са забогатели, подготвяйки си материали, възхвалявайки достойнствата на някой банкер или фабрикант на цимент. След мен в кабинета на следователя Делмес и неговите приятелчета ще премине още много народ. Не се съмнявайте в това.

— Разбирам вашата горчивина — каза Сала.

Вержа се наведе към Сала и продължи с глух глас:

— Страстно обичах своята работа. Вършех я, защото ми харесваше, и винаги съм мислел, че на полицайите им плащат, за да се преборят с негодниците. И за нищо друго. Имам душа на шериф, а пък вие, както и аз, знаем, че това са били ужасно наивни хора. Аз съм ограничен глупак, аз съм идиот, господин началник на полицията. Аз не разбрах, че днес, за да бъдеш добър полицай, трябва не да изпълняваш длъжността си на полицай, а да се занимаваш с доноси, да се интересуваш не от престъпниците, а от честните хора, които се борят за своите права. Само така може да се направи кариера.

Сала започна да се дразни, но това не вълнуваше Вержа.

— Свърших, господин началник на полицията. Не вярвам нито във вашата защита, нито в покровителството на префекта. Ще се занимавам със своята работа докато мога. В деня, когато ми забранят да правя това, ще започна да безделница и ще чакам. И да знаете, че ще има доста да се посмея.

— Ще ни липсвате.

Вержа с готовност се съгласи.

— Наистина, ние, истинските бойци, сме останали твърде малко. И ще бъдем още по-малко, когато стане известно каква подлост сте ми скроили. И още един въпрос: ако се изправя пред съда, сам ли ще бъда?

Сала се опита да се разсърди.

— Ако срещу някой друг полицай предявят такова обвинение, то и него ще го постигне същата участ.

— Например Люк.

Началникът на полицията се намръщи. Ставаше дума за инспектор, който беше хванат, както се казва, на местопрестъпнието: беше вземал пари от проститутки. Цялата работа я потулиха.

— Други бяха времената — каза Сала смутено. — А на вас не ви провървя, Вержа.

Мотоциклетът спря до тротоара. Улицата се намираше в центъра на града, недалеч от голям, но лошо осветен булевард, беше около 20 часът. Минувачите бяха малко. Две момчета, облечени в кожени якета, силно стегнати в талиите с колани, седяха върху мотоциклета. Онзи, който седеше отзад, спусна крак, скочи на земята.

Момчето тръгна по алеята, която водеше към къщата. Пресече я, отвори портичката и се оказа пред осветените прозорци на служебно помещение. През прозореца можеше да се видят двама мъже, които седяха един срещу друг на работна маса. Момчето с коженото яке спря за минута в тъмния ъгъл до стената. Извади от джоба си пистолет калибър 11,35 мм, снабден със заглушител, и с твърда ръка запъна петлето. След това отново мушна оръжието в джоба си, без да го пуска от ръката си. Под прикритието на стената с безшумни стъпки пресече двора.

Приближи до вратата, която водеше към един коридор, внимателно натисна дръжката. Вратата се отвори почти безшумно. Влезе. Отляво имаше врата за служебната стая. Рязко я отвори. И двамата мъже едновременно вдигнаха глави. Единият беше плешив, със загоряло лице и красиви стоманени очи, облечен в много елегантен костюм от черна коприна. Другият, с едро червендалесто лице, изглеждаше десетина години по-стар и по-дебел. И двамата зинаха от учудване. Дебелият се опита да мушне ръка в чекмеджето на масата. Това беше последният му жест. Куршумът пръсна главата му. Плешивият се привдигна, за да са хвърли на земята, но не успя — поразен от куршум право в сърцето. Момчето внимателно огледа и двете жертви. С дебелия беше свършено. Що се отнася до плешивия, момчето изпита някакви съмнения и стреля повторно в главата му. След това сложи оръжието в джоба си и без да бърза, измина същия път в обратна посока.

Двамата с мотора пресякоха града и тръгнаха по улицата, която ги отведе до кафенето на Овернеца. Собственикът стоеше зад бара. Докато пътуваха, убиецът нахлузи на лицето си дамски чорап. Щом моторът спря, притича до кафенето, отвори вратата и почти веднага стреля. Пред собственика стояха двама посетители. Те се хвърлиха на земята, а лицето на Овернеца, обляно в кръв, изчезна зад бара. Убиецът излезе и отново седна на мотора, който не беше престанал да работи.

Спряха до малка горичка. Тук на друг мотоциклет ги чакаха две фигури, облечени точно като тях.

— О'кей ли е? — попита водачът на първия мотоциклет.

— О'кей.

Двамата пътници напуснаха седалките. На пътечката стоеше червена спортна кола с номер от департамента Вар. След като се оказаха в колата, момчетата споделиха впечатленията си.

ГЛАВА 3

Когато мъжът ѝ се върна, Моника Вержа седеше на обичайното си място в кухнята. Той седна срещу нея.

— Ще обядваш ли с мен? — попита тя.

Телефонът иззвънтя. Моника раздразнено махна с ръка.

— Вероятно някаква дреболия — каза Вержа и тръгна към коридора, където стоеше телефонът.

Както и си мислеше, беше Сала. По гласа му беше ясно, че е станало нещо важно.

— Елате по-бързо — каза той.

— Трябва ви такъв човек като мен?

Сала започна да нервничи.

— Вие все още сте началник на отдела за борба с бандитизма, нали?

— И аз си задавам същия въпрос.

— Не се правете на глупак, Вержа. Убити са Доне и Леро.

— Къде?

— В неговия гараж.

— С това би трябало да се заеме криминалната полиция.

— Тя вече е на местопроизшествието. Но трябвате ми и вие.

Станали са още две престъпления. Мисля, че всичко това е много сериозно.

— Идвам — каза Вержа полугласно.

Кордон от полицаи преграждаше достъпа до гаража. Пристигна „Бърза помощ“, за да вземе телата. Наоколо се бяха събрали около петдесетина души. Вержа влезе в гаража, забелязала светлина в служебното помещение и се насочи натам. Появи се Мора.

— Странно убийство — каза той.

Тръгна след Вержа към стаята. Експертите правеха снимки. Помещението беше пълно с полицаи. Сала беше в съседната стая с

една жена, която Вержа веднага позна: жената на Доне.

Сала остави мадам Доне и се отдели с Вержа.

— Ето ви възможност да се проявите.

Вместо отговор Вержа тъжно се усмихна.

— Освен Доне и Леро убит е и един собственик на бистро. Овернеца, когото навярно знаете. И Дебелата Берта. Убити са по същия начин.

— Има ли някакви улики?

— Засега никакви. Мобилизирали са всички хора от криминалната полиция. Търсят свидетели.

— Доне не беше най-добрият човек. Леро също.

Сала погледна Вержа.

— Знам. Но Доне ни правеше услуги. Големи услуги. Същото може да се каже и за останалите жертви. Те не бяха ли ваши осведомители?

— Дебелата Берта, разбира се. Собственикът на бистрото беше по-скоро човек на Леро. Но нали и вие го познавахте? Той използваше колкото може повече хора.

— Ще ни липсват. Особено Доне.

Приближи висок слаб мъж с високо чело — началникът на криминалната полиция Пивад.

— Разчистване на сметките — констатира той.

— От какво е предизвикано?

— Доне току-що ни даде много полезна информация.

— За наркотици ли?

— Да.

Беше напълно естествено Вержа да е в течение на всичко, макар че по принцип всеки полицай пази в тайна своите източници на информация.

Вержа мина в стаята, от която излязоха експертите. Изнасяха обезобразеното тяло на Доне. Вержа не изпитваше никакво угрizение на съвестта. Доне беше опасен човек. Що се отнася до Леро, той беше незначителна фигура, агент, готов на всичко, стига това да му донесе полза, награда, пари, придвижване напред в службата, лов през почивните дни, украшения за жена му, която беше ненаситна в лакомията си.

Приближи Сала.

— Ще тръгнете ли по следите, Вержа?

— Ще опитам.

— Пробвайте с Алже. Шансовете за успех не са големи, но си заслужава вниманието.

Сала се държеше точно така, както предвиждаше Вержа. Сега вече можеше да се среща с Алже толкова, колкото му трябваше. Под всеобщата благословия — Доне и Леро бяха убити не само заради това; но беше от полза за операцията.

Появи се Пивад. Носеше новини: някой видял две момчета на мощен мотоциклет. Превръщащ се вече в традиция: убийците предпочитаха две колела, които им позволяваха да се измъкнат по-успешно.

— Те вече са далеч — въздъхна Сала.

— Добрата техника... — отбеляза Вержа.

— Вероятно са от твоите клиенти — заключи Пивад.

Вержа се усмихна. Две имена вече му бяха дошли на ума: момчета по на двадесет и пет години, единият от Корсика, другият от Екс. Бяха обърнали внимание върху себе си с хладнокръвие и жестокостта си. Подозираха ги вече в четири престъпления. Това, че Алже беше успял толкова бързо да ги мобилизира, бе добър знак. Очевидно в ранглистата заемаше високо положение, което учудваше дори Вержа.

Алже разговаряше с посетителите и беше застанал в средата на кръчмата. Веднага забеляза Вержа. Винаги стоеше с лице към входа, за да може да вижда кой влиза. Традиционната предпазливост, една от двадесетте, които неизменно спазваше. Поръча да донесат две уискита.

— Трябва нещичко да отпразнуваме.

— Чиста работа — каза Вержа.

Добави, че според него и двете момчета са професионалисти, които нямат равни на себе си. Назова имената им. Алже нищо не каза. Но по израза на лицето му Вержа разбра, че е познал.

— Този негодник Доне! — произнесе Алже.

Все още не можеше да прегълтне предателството на собственика на гаража. Каза, че много би му се искало да види физиономията на Доне, когато онзи се е окказал пред дулото на пистолета. Стреляли право в главата му. Алже беше прекрасно осведомен за раните и на

двете жертви. Дали нямаше и други връзки в полицията? Нямаше значение. Сега вече едва ли би издал Вержа.

— Какво се предвижда в следващата глава? — попита той.

— Сега ще ти разкажа.

Алже погледна към вратата. В кръчмата влезе млад човек, облечен в бял лъскав шлифер. Той видя Алже, след това Вержа и на лицето му се изписа досада.

— Още не съм му казал, че работим заедно — произнесе Алже.

— Ще участвува ли в работата?

— Да. Той е абсолютно сигурен.

— Мрази ме.

— Постави се на неговото място.

Младият човек, — много висок на ръст, чернокос, с доста красиво лице — се направи като че ли търси някакви приятели в залата.

— Не иска да дойде при нас — каза Алже.

Беше недоволен. Даде знак на мъжа. Онзи се реши и без особено желание приближи към Алже, ръкува се с него и кимна на Вержа.

— Сядай — каза Алже.

Младият неохотно се подчини.

— Сдобрете се с комисаря.

Мъжът поклати глава.

— Той си гледаше работата — продължи Алже. — Ако не беше стрелял, него щяха да убият.

Вержа мълчаливо слушаше. Мъжът се наричаше Шарл Вентури. Преди няколко години се беше преселил в този район с по-малкия си брат Лео. Двамата нямаха нищо общо. Шарл беше умен, хитър, честолюбив, човек, който крие картите си; Лео обратното — беше побойник, без много ум в главата. В момента, когато Вержа искаше да го арестува за един неуспешен грабеж, Лео грабна оръжието и беше убит с два куршума в гърдите. Шарл се беше заклел, че ще отмъсти на Вержа. Комисарят не се уплаши. Онова, което Шарл не знаеше, беше името на доносника, който съобщи на Вержа къде се крие Лео. Това беше Алже, на когото младият нехранимайко безумно беше дотегнал.

— Ще ми трябваш — каза Алже. — Намини към мен утре.

Вентури мрачно се сбогува, без да погледне Вержа.

— Мислиш ли, че правилно постъпваш, като го вземаш за тази работа? — попита комисарят, когато Вентури си тръгна.

— Той си знае интереса. Ще се зарадва, когато разбере колко ще получи, и ако не те цунка по челцето, то ще е само защото е много срамежлив.

— Никога ли не е подозирал, че ти издаде Лео?

— Никога. Готовеше се да ми разкажеш следващата глава!

— Преди да превземеш пощата, предлагам ти „аперитив“.

— Колко?

— Стотина милиона.

Алже подсвирна.

— Работата не е само в парите — каза Вержа. — Трябва да бъде деморализиран един мой приятел, който ридае за всяка стотинка.

— И който ще ни помогне по-нататък, така ли?

— Да. Ще ни помогне.

Мора седеше в бара и тъжно смучеше уискито, което Силвена му беше предложила. Тя неуморно сновеше между трите зали на „Плей бой“. Вержа потупа инспектора по рамото. Мора се зарадва, че вече няма да е сам.

— Все още ли са в гаража? — попита Вержа.

— Сала отиде да спи. Разочарован е. Стигна до извода, че убийците вече са се прехвърлили зад граница. Работят за мафията и цялата работа е ясна.

Вержа се засмя. Тази версия щяха да прочетат утре във вестниците. Мафията беше много удобен изход от всяка гледна точка. Първо, защото тя наистина съществува, и второ, защото публиката би била огорчена, ако мафията от време на време не напомня за себе си.

— Днес вечерта Сала ми каза, че вероятно ще ме вика следователят.

— Клод обвинява ли те официално?

— Не, съвсем не. Но все едно няма да стана комисар. А виж до регулировчик могат да ме понижат!

— Всъщност — каза Вержа — ти не би имал нищо против, ако се изметнем някъде по-далеко оттук, нали?

— В никакъв случай.

— А ако напуснем Франция?
— Още по-добре.
— Тогава смятай, че работата е свършена!
— Само че не ми обяснихте защо.
Вержа за секунда мълкна.

— Разработвам една комбинация, от която всички ще хвъркнат във въздуха. Те нищо не подозират. Сала е сигурен, че ще се съглася с тяхното предложение да потулят делото. Засега ти ще останеш в сянка. Ще бъдеш като стрелец, който прикрива с огъня си атакуващия. Но всяка минута бъди готов да изчезнеш.

Всяка сутрин Вержа събираще своите инспектори, за да обсъдят предстоящата работа. Бяха петима, в това число и Мора. Вержа се ползваше с авторитет сред тях. Освен пред най-младия — Моатрие. Моатрие веднъж беше заявил, че не одобрява методите на работа, към които прибягва Вержа. Вержа се опитваше да се освободи от него, но безуспешно.

Тази сутрин „огънят откри“ Моатрие.
— Забелязах Жужу — каза той.
Ставаше дума за субект, който според подозренията беше участвувал в ограбването на една от пощите.

— Вероятно е пристигнал от Савоя — уточни Моатрие. — Автомобилът му е регистриран в Приморските Алпи.
— Не го изпускате от погледа си — каза Вержа.

Алже навярно е извикал Жужу, за да участва в операцията. Ще трябва незабавно да го върне обратно. Моатрие току-що направи услуга на Вержа. Но от него трябва да се пази.

— Някой има ли сведения за вчерашните събития? — попита Вержа.

Всички вдигнаха ръка. Всеки имаше своя версия, като едната изключваше другата. Мозъците на младите усилено работеха. Знаеха, че ги очаква слава, ако намерят решаващата улика. Един от тях произнесе името на Алже и Вержа отговори, че Сала му е поръчал да направи разследване в тази насока. Според него заповедта за убийството е дошла от по-високо равнище. Един от инспекторите подсказа следата. Възможно е Доне да е бил замесен в контрабандата с

резервни части за камиони между Франция и ФРГ. Вчера следобед някакъв поданик на ФРГ на бърза ръка е напуснал града, имал гараж в Мюнхен. „Чудесна лъжлива следа“ — помисли си Вержа.

— Много добре — каза. — Трябва да побързаме и да предупредим колегите във ФРГ. Напишете докладната. Ще я покажа на Сала.

Вече привършваше съвещанието, когато Моатрие поискава думата:

— Що се отнася до мотоциклистите — каза той, — мисля си дали да не помолим колегите от Бордо да надникнат на мотоциклетните състезания, които се провеждат днес. За установяване на личностите например. Навярно знаете, че участниците се записват на самото място. Ако бях един от вчерашните убийци, бих си помислил за подобно алиби.

— Не елошо — отбеляза Вержа.

Мора го наблюдаваше и не можеше да не забележи, че комисарят е недоволен.

Вержа закри съвещанието. Мора за момент поостана.

— Искате ли да предупредя Алже? — попита той, когато останаха сами.

Комисарят внимателно го погледна.

— Много бързо съобразяваш.

— Моатрие също.

— Мислиш ли, че се досеща?

— Той не ви обича, а това изостря интуицията му.

Звънна телефонът. Беше следователят Делмес. Говореше с любезен, но решителен тон:

— Можете ли сега да дойдете при мене?

Вержа отговори, че ще дойде. Досещаше се каква е причината за това неочеквано повикване: очна ставка с Клод. Беше готов и на това.

Тя вече седеше срещу Делмес. До нея седеше и адвокатът й, който познаваше Вержа и затова го поздрави. Докато Вержа сядаше, Клод упорито не вдигаше поглед. Делмес търпеливо изчакваше.

— Моля ви, мадам, повторете своите думи!

— Не бихте ли могли да прочетете моите показания? — попита тя.

— Не.

Клод се поколеба, но заговори. Тя каза, че е давала пари на Вержа, преди две години е платила наема на вилата, участвала е в покупката на БМВ-то.

— Лъжа — каза Вержа, когато тя свърши.

Делмес прочете на Клод кратка нотация в духа на „бъдете внимателна“, „това, което казвате, е много важно“, „засягате честта на един човек“ и т.н. Просто самата искреност!

— Казах истината — произнесе Клод.

Тя нито веднъж не погледна Вержа. Беше едра жена с конско лице и прекрасно тяло. Сега Вержа си спомняше за нея със злоба. Хванаха го като малко дете. А пък тя му отмъщаваше за всичко и за нищо, може би се стараеше да купи нечия благосклонност, жертвуваща всичко, което е имала, за да се измъкне на сухо, или пък просто защото имаше подла душа и не искаше сама да се търкаля към дъното.

— Отричате ли, че сте поддържали с обвиняемата най-сърдечни отношения, дори нещо повече?

— Вече ви обясних при какви обстоятелства. Винаги съм се занимавал със своята работа по най-классически начин. Сражавах се само с гангстерите. Във вашия кабинет и в положението, в което сега се намирам, никога няма да се окажат полицаи, които се занимават с вашите приятели или врагове.

Следователят смиръщи вежди.

— Какво искате да кажете с това?

— Ами ето какво. Сега съществуват два вида полицаи: онези, които се занимават с политика, и онези, които не се занимават с нея. Аз принадлежа към втората група и вие прекрасно знаете. Първите не са подложени на никаква опасност. Тях никога няма да ги застигне някой заблуден куршум, те никога няма да се окажат във вашия кабинет. Те рискуват просто да се озоват в лагера на победените. Но аз не се вълнувам за тях. Те вземат предпазни мерки. В настоящия момент официално се занимават с наблюдение на левите елементи. Но ще ви разкрия някои неща, ако не ги знаете. Те тихомълком подготвят досиета за представителите на большинството. Нямат време да безделничат И ще ви поднесат всичко на тепсийка в онзи ден, когато вашите дойдат на власт.

Делмес изглеждаше учуден.

— Какви мои приятели? — попита той. — Моля ви да замълчите, господин комисар.

Вержа на свой ред се усмихна.

— Казах само това, което се готвех да кажа.

Вержа излезе пръв. В коридора го настигна Дюбоа. Адвокатът беше много доволен.

— Натрихте носа на този нафукан дръвник. Само че на вятъра.

— Защо?

— Ще направят всичко, за да ви унищожат.

— Успокойте се, имам и други аргументи.

Адвокатът се разсмя.

— Нито за минута не съм се съмнявал.

Приятелски потупа Вержа по рамото.

— Какъв отвратителен свят — каза той. — Не съм моралист и въпреки това! Хората приличат на движещи се трупове. Никакви идеали, никаква любов не е останала у никого.

Дюбоа стисна ръката на Вержа.

— Жалко, че не мога да поема вашето дело.

Вержа закуси с Моника. Заведе я при Алже. Той ѝ целуна ръка, а тя се усмихна в себе си: беше ѝ известно кой е Алже.

— Видях Мора — каза той. — Благодаря и за двете информации.

Инспекторът се оказа по-съобразителен, отколкото мислеше Вержа: казал му е не само за мотоциклистите, но и за Жужу.

— С персонала имаме все повече трудности — оплака се Алже.

— Просто не знам къде вече да ги търся.

Вержа обясни на Моника, че Алже го е помолил да направи някои справки за управителя на ресторанта и за келнера, който се готвеше да назначи. Тя разсеяно ги слушаше.

Когато се готвеха да си тръгнат, Алже задържа Вержа с ръка.

— Моето момче ще свърши работата днес следобед — каза той.

— Сигурен ли си, че е необходимо?

— Сигурен съм.

Жустен Кокемер беше весел тридесетгодишен мъж. Работеше в градската банка и беше уверен, че към петдесетата си година ще седи в креслото на генерален директор някъде в Париж.

Сега правеше услуги на определен брой именити граждани, които предпочитаха паричките им да се спотайват в някое данъчно убежище, където не биха могли да се очакват неприятни изненади от страна на народа. Ето защо Жустен Кокемер и неколцина подобни на него от време на време се отправяха към Швейцария, Испания или Лихтенщайн, където по отлично организирани канали изтичаха милиони във вид на банкови билети или касови чекове. Прехвърлянето изискваше една или дори две обходни маневри: десет процента не беше малка сума, дори и да бе разделена между отделните етапи.

Този ден Жустен се отправи за Мадрид, за да отнесе там стотина miliona, скрити в калниците на неговата спортна кола. Радваше се, че заминава за Мадрид.

Около двадесет километра не срещна нито една кола, после изведнъж забеляза зад себе си голям „Роувър“, който, изглежда, караше доста бързо. Увеличи скоростта, за да се поразвлече, но и „Роувърът“ не изостана. Жустен достигна максималната скорост, доколкото му позволяваше пътя. „Роувърът“ се приближи. Какво да прави? Жустен нямаше намерение да се превръща в автомобилен състезател. Впрочем скоро ще си има и шофьор. Кaranето на кола не е изкуство за благородни хора. Внимателно понамали скоростта.

„Роувърът“ го изпревари и поведението на шофьора учуди Жустен: изведнъж намали скоростта и колата застана напреки на пътя. Шофьорът беше виртуоз. Спря по такъв начин, че Жустен мина само на няколко сантиметра от него, без да го засегне. Жустен показа главата си през прозореца, за да извика няколко елегантни, но силни ругатни. Обаче не успя: от „Роувъра“ скочиха двама мъже с пистолети. Жустен разбра. Не за пръв път куриер се подлагаше на грабеж. Представителите на тази професия не бяха герои, никой от тях нямаше намерение да умира заради тези смрадливи пари. Времената на дилижансите отдавна бяха отминали.

Вдигна ръце. Мъжете притичаха към него. Носеха черни маски и сиви комбинезони, които скриваха дрехите им. Жустен си отбеляза номера на „Роувъра“ — за всеки случай, като на нищо не се надяваше: най-вероятно номерът бе фалшив. Жустен се опита да види няма ли по

каросерията никаква драскотина. Но така или иначе, нямаше да каже нищо на полицията. Жалба нямаше да последва.

Единият от двамата мъже отвори вратата. Заповяда на Жустен да излезе, произнасяйки думите със силен провинциален акцент, който без съмнение беше подправен. Жустен се подчини. Човекът, който му заповядва да излезе от колата, приближи дулото на пистолета към гърба му и заповядва да върви до полето, обградено с дървета. Там Жустен трябваше да седне на тревата край едно дърво, а мъжът го уви с въже през корема и го привърза към стъблото.

Човекът изчезна. Жустен чу шума от мотора на своята кола. Запита се как ли ще я намери после. Ще трябва да съобщи за кражбата. Иначе ще се окаже в затруднено положение, когато полицията му съобщи, че е открила колата му. Започна да се пита не е ли направил никакъв пропуск предишните дни, не са ли го следили. Но не можа нищо да си спомни. Нападателите, както изглежда, бяха опитни професионалисти.

Чуха се стъпки по пътя Жустен притихна. Не му трябваше никаква помощ, никакъв свидетел. И в същия момент ужасно му се прииска да кихне, последствие от седенето върху влажната земя. Жустен кихна и забеляза, че към него приближава селянин с широкопола шапка на главата. Беше приятно изненадан, като видя Жустен в това положение. Забележката, която направи, свидетелствуващо колко бързо прогресът напредва и към селата.

— Сигурно си мислиш, че си в самолет, та си се привързал с колан!

Развързан, Жустен стана и кихна още веднъж.

— По това време земята е влажна — каза селянинът.

Жустен обясни, че приятелите му са се пошегували с него след един весел обяд. След това попита къде може да намери такси.

Фредерик Лардат беше първи заместник-кмет на града. Беше мъж, който наближава петдесетте, но изглеждаше поне с пет години по-стар, пълен, с кръгли рамене, къси крака, доста благородно лице и с ноздри, които жадно вдишваха аромата на живота... Егоизмът му граничеше с мегаломания. Беше започнал като данъчен и юридически съветник. Имаше удивителна памет. Можеше да цитира наизуст цели

закони, особено онези, които се отнасяха до недвижимото имущество. Когато човек е зъл (като него), отличното познаване на закона прави от него истински булдозер на обществото. Лардат рано беше влязъл в политиката. И все пак не беше съумял да се изкачи много високо. Беше доверено лице и приятел на кмета.

Преди да тръгне за уговорената среща с Лардат, Вержа сложи в чантата си някои документи, които извади от чекмеджето на бюрото си. Чекмеджето беше почти празно. През последните няколко дни Вержа всяка вечер пренасяше на части съдържанието му във вградената каса у дома си. Но трябаше в най-скоро време да намери по-сигурно скривалище. По този въпрос имаше една идея. Към документите прибави и магнитофонна лента. В чантата му вече имаше малък магнитофон. Вержа се усмихна.

В кметството Лардат заемаше просторен кабинет, разположен до кабинета на кмета. Подаде ръка на Вержа и внимателно го огледа.

— Ще останем ли в мята кабинет? — попита той.

По този начин искаше да си изясни дали заговорът ще бъде конфиденциален. Подозираше, че в кабинета му е поставен подслушвател. Във всеки случай не можеше да рискува; дори и да не беше така.

— По-добре да отидем в залата — предложи Вержа.

Там Лардат заключи вратата и дръпна щорите на прозорците. Носеше със себе си транзистор и го включи веднага щом седнаха един до друг на масата, като че ли се намираха на изповед.

— На твоите услуги — произнесе за всеки случай Лардат.

Недоверчиво природа, а още повече заради слуховете, които се разпространяваха за Вержа, той подозрително го погледна. Беше убеден, че комисарят не е толкова виновен, както говорят, че е по-честен от большинството негови колеги. Във всеки случай е много по-смел и енергичен. Но все пак беше доволен, че върху човека, който не заслужава това, са се струпали неприятности. Несправедливостта му доставяше удоволствие. Невинните за това съществуват, за да бъдат преследвани. За невинността човек трябва да плаща. Вержа е чиста душа, въобразява си, че, сражавайки се с престъпниците, може да заслужи правото си на уважение от обществото. Примитивен като боксьор!

— Имаш ли още самолет?

— Разбира се.

— Дай ми го на заем!

Лардат не скри учудването си.

— Кога ще ти потряба?

— Скоро.

— Звучи много тайнствено.

— Съвсем не — каза Вержа. — Навярно след няколко дни ще съм принуден да направя едно спешно пътуване. Искам да ми дадеш своя самолет веднага щом ми потряба.

— Точно преди официално да ти връчат обвинението например — тихо подсказа Лардат.

— Точно тогава — спокойно потвърди Вержа. — Трябва ми пълен резервоар и цялата необходима информация за полета.

— Всъщност искаш да ти помогна да се скриеш от правосъдието, така ли? Ами ако откажа?

— Не можеш да го направиш.

— Ами ако се обадя на Сала?

— И това е невъзможно.

— Можеш ли да ми обясниш защо?

Вержа извади от чантата си някакъв документ.

— Прочети — каза той.

Заместник-кметът сложи очилата си с дебела рамка и взе книжката: пет листа, написани гъсто през един интервал на пираща машина. Беше отчет за секретната среща на кмета с един от ръководителите на опозицията, състояла се преди няколко седмици. На нея много подробно обсъждаха политическата ситуация в страната и в техния град. Кметът беше задължен да бъдат вкарани в административните органи определен брой хора, враждебно настроени към правителството. За тази работа него по възможност щяха да го пощадят в онзи ден, когато се разгори свирепата борба за власт и няма да са необходими никакви отчети. На това кметът особено настояваше.

Лардат завърши четенето и върна документа на Вержа.

— Интересно — забеляза той. — Защо ми го даваш да го чета?

— Бих искал да зная дали не съм преиначил твоите мисли. Нали ти организира срещата? И ти доложи на префекта за нея. Така ли е?

— Да. И точно затова не ще можеш да използват този документ против мен. Бях лоялен към всички.

— Представи си, че отнеса тези страници на кмета и на неговия събеседник. Кметът веднага ще разбере кой е информирал префекта.

Вержа беше доволен. Лардат го ненавиждаше. Днес беше тежък ден за заместник-кмета. Вероятно вече беше научил, че са прибрали парите от Жустен. Онези стотина милиона бяха негови, по-точно той ги беше взел от сумата, предназначена за строителството на общински жилища. Осведомител беше чиновник в банката, където работеше Жустен. Вержа го държеше в ръцете си оттогава, откакто онзи се беше свързал с един крадец, който искаше да получи информация за сейзовете на банката. Лардат повече от всичко се страхуваше от разследвания. Милионите му неизвестно къде бяха отишли, но възможният скандал го плашеше много.

— Притежавам и ето този запис — каза Вержа, като извади от чантата си магнитофонната лента. — Ти и някакъв генерален директор, който е трябвало да построи път между общинските жилища и държавното шосе. Тогава от нищо не си се страхувал, макар и да говориш с немеци, обаче всичко може да се разбере. Още не е съществувал този страх от микрофоните.

Лардат се втренчи във Вержа.

— Накратко казано, няма да им позволиш да правят с теб каквото си поискат! — каза той.

— Много правилно си ме разбрали.

— Самолетът е твой — каза Лардат.

Даде необходимите сведения. Самолетът се намираше на градския аеродром. Ключът от хангара беше у пазача Лардат подписа документ, от който следваше, че комисарят Вержа може да разполага със самолета по свое усмотрение. Вержа го прочете и благодари.

Когато Вержа си отиде, той прие Жустен, който се беше върнал с такси в града. Лардат го накара най-подробно да му обясни нападението и нападателите. Не можеше да търпи да губи пари, макар че зад граница имаше вече няколко добре натъпкани сейфа. Освен това разглеждаше това събитие като предупреждение. Времената се меняха.

ГЛАВА 4

Полицейското управление се намираше близо до кметството. Вержа се върна пеша. Страхът, който прочете в очите на Лардат, го успокояваше за много неща. В настоящия момент имаше преимущество. Заместник-кметът ще мълчи. Но никога не трябва много да се вярва, че победата е сигурна, не бива да се подценява противникът — тези уроци Вержа беше почерпил от борбата против организираните банди.

Върна се в своя кабинет и веднага позвъни на Мора. Инспекторът скоро дойде.

— Сядай — каза Вержа.

И изведенъж за пръв път у него се прокрадна опасението, че го подслушват. Рязко стана.

— Дявол да го вземе — извика той, измисляйки на бърза ръка някакъв предлог, — съвсем забравих, че трябва нещо да проверя.

Помъкна след себе си Мора, мълчаха и двамата, докато не излязоха на улицата.

— Караж ли все още самолет? — попита Вержа.

Мора беше служил в авиацията и беше летял на изтребители.

— Тренирам от време на време.

— Знаеш ли самолета на Лардат?

Мора назова марката и добави, че за него този самолет е почти като мотопед.

— Но до Женева може да излети, нали? — заинтересува се Вержа.

— Приблизително за около два часа.

— Ще полетиш ли с мен?

— Да.

— Ще трябва да прекрачиш барикадата. Ние бяхме от едната ѝ страна. И изведенъж ще се окажем от другата.

— Искате да кажете, че ще откраднем пари?

— Много пари. Това не те ли смущава?

— Някога може би. Но сега вече не. Вярвах, че законите съществуват, за да се борим с престъпността, а се убедих, че са само за да й съдействуват.

— Все пак помисли си хубаво — каза Вержа. — Може би ще съжаляваш, че си ме последвал.

— Накъде ще се отправим, шефе?

— За Южна Америка, но ще минем през Женева. Ако живеехме в честно общество — заговори Вержа, — където всички негодници са зад решетките, нямаше да направя това, в което сега ме обвиняват. Дори и да не е престъпление и на никого да не е причинило зло. Но да правят от мен изкупителна жертва в същото време, когато хиляди други си тъпчат джобовете — извинявайте, няма да стане!

Извади от джоба си хартийката, подписана от Лардат.

— Ще отидеш на летището, ще вземеш самолета и хубавичко ще го огледаш, за да се запознаеш с него.

— Кога ще летим?

— Мисля, че след една седмица.

— Имате ли паспорти, документи?

— Имам всичко.

* * *

Преди да напусне кабинета си, Вержа буквально опустоши секретното чекмедже. В къщи сложи в един куфар всички документи, и онези, които още преди беше донесъл и приbral в домашната си каса. Сложи куфара в багажника на БМВ-то. Не мислеше, че го следят. Всеки случай това нямаше никакво значение. Всички знаеха за връзката му със Силвена. Спокойно може да отнесе при нея някакъв куфар.

Силвена не си беше в къщи. Вержа се разположи в просторния, облепен с бели копринени тапети хол, обади се по телефона на Силвена и я предупреди, че чака, след което потъна в изучаването на документите, които беше взел от архива на отдела за обща информация и от своите собствени архиви. Повечето бяха фотокопия, но имаше и оригинали. Те разкриваха ужасната картина на града, покварата на неговите жители, особено на именитите му граждани. При четенето на

полицейските рапорти, обширните записи, купа сведения, получени от различни страни, всички сплетни, събрани от достоверни източници; създаваше се впечатление, че градът е населен със странни, извратени хора, които мислят само за собствената си изгода и удоволствия — обикновената изневяра беше нещо банално, чиновникът, който приемаше подаръци, сякаш беше образец на честност, предприемачът, който само наполовина превишаваше сметката — доблестен гражданин. Работейки в полицията на нравите, Вержа беше съbral рядка колекция от престъпни деяния.

Силвена завари Вержа седнал по риза. Не беше пил, не беше ял, целият потънал в своето занимание.

— Съществува ли още онази твоя приятелка, която има лозе в Жирдоне? — попита той.

Тя кимна.

— Утре ще ѝ занесеш този куфар. Провери дали няма да те следят. Подготвил съм маршрут: половината минава по националното шосе, половината по малки пътища. Ще ѝ кажеш, че след няколко дни ще отидеш да си вземеш куфара. Помъчи се колкото може по-малко да ѝ обясняваш.

— Тя няма да ме пита.

* * *

Инспектор Естев, един от петимата, които работеха в отдела, вдигна ръка. Нямаше търпение да чака.

— Имаме сведения за Ги Портор — каза той.

Вержа провеждаше ежедневното съвещание. Той се учуди и доволно се усмихна. За него Ги Портор беше враг номер едно, закоравял бандит. Върлуващ в района на Лион, после се беше прехвърлил на югозапад, където беше ограбил филиала на Селскостопанска банка. Наричаха го „побъркания със спусъка“: в сметката си имаше четириубити, от които единият полицай. Беше заявил, че след като е опознал радостите на затворническия живот, няма желание повече да попада в ръцете на полицията. Това означаваше, че ще стреля във всеки и по-скоро ще се остави да бъде

убит, отколкото арестуван. Вержа на свой ред беше обещал, че ако Портор не се самоубие, ще го хване жив.

— Крие се в града — продължи Естев. — Гримиран е. Но от време на време посещава едно бистро в центъра. Един от моите хора го е познал по белега на вътрешната страна на китката.

За да се срещнеш с Люсиен Робер, трябва да предприемеш редица предпазни мерки, особено ако си полицай. Робер беше делегат на всеобщата конфедерация на труда, член на регионалния съвет. Беше нисък, черноок, слабоват човек, очите и ушите на отдела на общата информация в профсъюзите. Държала го на въдицата вече повече от година. Беше издал група испански комунисти емигранти, след като бяха правили обиск в къщата му. Оттогава полицайт му пъхваха от време на време по малко пари като утешение за неговата подлост. Това беше ефективно лекарство.

Ритуалът започваше с телефонно позвъняване в централната поща. Робер работеше там като сортировач на колети. Дължността му позволяваше да използува телефон. Условната фраза звучеше приблизително така: „Трябва да знаем твоето мнение.“ След няколко минути Робер вече седеше в някое от най-близките кафенета. Там трябваше да му се обадят по телефона повторно и чак тогава да се договорят за мястото на срещата. Вержа не наруши церемонията.

— Ще те помоля за една голяма услуга и ти не можеш да ми откажеш — започна Вержа. — След нападението на пощенските отделения беше монтирана сигнална система, която е свързана с комисариата. Тя не е чак толкова сложна, но като имат тази сигнална система, директорът и всички касиери спят с отворена уста и спокойна съвест. Само че напразно, защото ти съществуваш, Люсиен Робер.

— Аз ли?

— Да, ти. Следващата седмица във вторник ще смениш един от проводниците в сигналната система. Той е обвит с гума. Ти ще свалиш част от него и ще го замениш с друг, който се състои само от гумена обвивка. Никой нищо няма да види. И никой нищо няма да чуе, когато дойдат нашите приятели. Ясно ли ти е?

Робер отчаяно заклати глава.

— Вие не сте добре, комисарю?

— Те ще вземат всичките пари, струва ми се, около един милиард. Мога да ти кажа с точност до един човек колко служители ще

има, къде ще се намират, каква е тяхната, тук му е мястото да отбележим, способност да оказват съпротива. Проучил съм този въпрос от деня, когато ми поръчаха да предотвратя подобно нападение. Аз съм разработил системата. След това незабелязано ще поставиш стария проводник на мястото му. Ясно ли е?

— Вие сте се побъркали, комисарю.

— Съвсем не, пък ако ми се ежиш, няма да си откажа удоволствието да разкрия името ти като един от най-ценните помощници на полицията. До края на дните си ще си известен на всички като такъв. Обикновено в профсъюзите смятат, че на подобни хора не може да се вярва, и май са прави. Навсякъде, където се появиш, към теб ще се отнасят така, както си го заслужил — усмихна се. — А пък ако си послушен, всичко ще мине много добре. Дори ще получиш възнаграждение. Един милион стари франка.

Робер размишляваше.

— Онези два грабежа на пощенски клонове ваша работа ли са?

— Ти да не си се побъркал? Нали ако имах два милиарда, отдавна щях да съм някъде и да се пека на слънце.

Сала беше сърден и в същото време се държеше на разстояние, като с безнадеждно болен, на когото с усмивка му пожелават още много весели дни.

— Имах дълъг разговор за вас в Париж — каза Сала.

Беше се върнал от столицата от месечното съвещание на полицейските началници на департамента.

— Всички са единодушни: това, което се прави с вас, е чудовищно. Но трябва да разберете и министерството, атакуват ни от всички страни. Ще ни се наложи да преразгледаме някои наши възгледи, да изменим някои навици, накратко казано, ще трябва да бъдем много внимателни. Връщаме се към епохата на лицемерието.

— Изразявайте се по-ясно, господин началник на полицията, аз ще бъда онова чудовище, чиято отсечена глава ще покажат на народта.

— Ама не, съвсем не.

Беше донесъл обещанието, че веднага след като приключчат юридическите формалности, на Вержа ще му помогнат.

— Тоест, когато бъда осъден.

Сала реши да разговаря суроно, тъй като комисарят не искаше да разбере.

— Вержа, вашето положение е ясно. Ако по време на процеса сте сдържан, ще ви спасят. Ако обаче започнете да дрънкате, не чакайте помощ. Този път ме разбрахте, нали?

— Когато говорите ясно, винаги ви разбирам. Какво има да се боите от онова, което мога да кажа?

— Много добре ви е известно, вие знаете всичките ни досиета. Можете да навлечете много неприятности на нашето учреждение, което въпреки всичко обичате. Освен това ние можем да утежним вашето положение — заплашително произнесе Сала. — Ще трябва да взема редица мерки — добави той. — Да помисля за вашата замяна. Бих искал да ми разкажете за текущата работа. Надявам се, че ще благоволите да го направите!

Вержа отговори, че е готов. Нарисува ситуацията такава, каквато я виждаше в дадения момент. Организираха се множество банди, които опитваха силите си в дребни грабежи, но никога можеха да се заемат и с нещо по-едро. Спомена за Ги Портор и изрази мнението си, че онзи ще бъде готов да действува след четиридесет и осем часа. По лицето на Сала Вержа усети, че началникът на полицията би предпочел бандитът да се окаже в затвора по-рано, отколкото там щеше да се намери комисарят.

— Според сведенията на вашите колеги нещо се готви — каза Сала.

Вержа имаше заинтересуван вид.

— Нямат още никакви конкретни данни — добави Сала. — Но не могат да си обяснят по друг начин убийството на Доне и другите осведомители. Впрочем тъпчат на едно място. Вие придържате ли се към същото мнение?

— Напълно вероятно предположение — забеляза Вержа меко.

— Това е голяма загуба за нас.

— Мисля, че левите готвят някакъв удар — каза Вержа.

Началникът на полицията се намръщи. Левите бяха постоянната му грижа.

— В каква насока?

— Не зная. Но не бих се учудил, ако е в анархистичен дух, например Бони и другите.

Прекрасно разбираше, че развали деня на Сала. Началникът на полицията ще мисли само за това. Вержа учтиво се поклони.

Събраха се в уютната квартира на Силвена. Седяха един до друг на канапето. Силвена подаде на всеки по чаша, вдигна своята и каза:

— За нашия успех!

Пиха. След това Вержа постави чашата на ниската масичка от прозрачно стъкло.

— През следващите три-четири дни и двамата ще имате много работа. Ти ще заминеш за Женева — каза Вержа. — Ще купиш три билета за самолета, който лети по маршрута Ню Йорк — Каракас, за следващата сряда сутринта. На името на господин и госпожа Педро Гонсалес и за господин Аристидо Палма. — След това поясни: — Госпожа Педро Гонсалес си ти. Твойт мъж съм аз. Аристидо е Мора.

Измъкна от джоба си голям плик и малка дървена кутийка. Извади от плика три съвсем нови паспорта.

— Спомняш ли си доктор Алмара? — попита Мора. — Това е венецуелски полицай — продължи Вержа. — Преди десетина години идва във Франция със съгласието на френските власти. Това беше едно от първите мероприятия в сътрудничеството ни в областта на борбата с контрабандата на наркотици. Алмара познаваше един венецуелски търговец, който, както ние подозирахме, се готвеше с помощта на нашите гангстери да я организира във Франция Алмара си е такъв, когато се е захванал с някоя работа, на друг няма да позволи да хване рибката. Една вечер той, аз и Мора, който току-що беше постъпил в полицията, се отправихме на едно събище на най-големите бандити, свързани с търговията на наркотици. Но съотечественикът на Алмара беше опасен човек. Когато видя Алмара, разбра, че всичко пропада. Намирахме се в една вила, където освен нас имаше още трима или четирима марсилци и един южноамериканец. Завърза се отчаяна стрелба. Алмара беше ранен, аз довърших венецуелца точно тогава, когато насочваше колта си към черепа на Алмара. Такива ми ти работи, а у тях все още знаят какво е благодарност. През май шестдесет и осма година получих малък пакет и писмо. В пакета имаше паспорти. Писмото беше от Алмара и в него се казваше как мога да се възползувам от паспортите. „В Европа работите не вървят на добре —

пишеше Алмара. — Ако някога започнат да те притискат, грабвай паспортите и идвай насам; винаги ще намеря начин да уредя живота ти.“ Оттогава всяка година получавам марки за продължаване на паспортите. Никога повече не съм виждал Алмара. Но сега вече мисля, че новата ни среща скоро ще стане.

Задържа Силвена, която се готвеше да стане.

— В Женева ще имаш още една задача. Ще отидеш в една банка, адреса ще ти дам, и ще откриеш сметка на името на Педро Гонсалес, с един подпис от твоето име и с един на името на Аристидо Палма. Ще се уговорим с директора да ни приеме през нощта във вторник. Не бой се, швейцарците все още са готови да приемат пари по всяко време на денонощието, ако вежливо ги помолиш да го сторят. Така или иначе, това уважавано заведение принадлежи на мафията. Но нашите капитали няма дълго да се залежат в такава лоша компания. Засега е по-добре да се избавим бързичко от тях. Вторник те отидеш да вземеш куфара, който скри при твоята приятелка. Ще ти кажа къде и кога ще се присъединиш към нас. Вземи и всичко необходимо за гримиране, и един фотоапарат. Нищо повече не вземай. Ще имаме пари да купим дрехи за преобличане.

След това се обърна към Мора.

— Ти ще ме смениш и през следващите няколко дни навсякъде ще създаваш суматоха. Ще скроиш един номер на анархистите, ще ми се във вторник те да вдигнат малко шум. За целта ще арестуваш Ле Моан.

— Под какъв предлог?

— Ще откриеш у него план на мерките по охраната на Националната парижка банка. Направи така, че планът да се окаже у него. Тази работа не ми се струва много мъчна, той е кръгъл идиот.

Вержа се засмя.

— Ще ти оставя една бележка, на която ще запиша всичко необходимо, защото през следващите два дни ще имаш хиляди работи да вършиш. Освен това ще ти се наложи да ме измъкнеш оттам, където ще се намирам.

— Тоест?

— Просто ще ме измъкнеш от затвора — каза Вержа.

Вержа бавно мина през пивницата. Видя Алже на обичайното му място. Срещу него седеше Вентури.

— Да се качим горе — каза Алже.

Не покани Вентури да ги последва, но и корсиканецът не го искаше. Разположиха се в кабинета му и Алже включи радиото. Вержа извади от вътрешния си джоб голям пакет и го връчи на Алже.

— Планът на сигнализацията за охрана на пощата — каза той. — Сигналното устройство, свързано с полицейския комисариат, не бива да те тревожи — каза Вержа. — То няма да работи.

Гангстерът въпросително го погледна.

— Моя тайна — произнесе Вержа. — Можеш да вярваш на думата ми.

— Колко човека има?

— В тази зала ще са около десетина. Обаче опасни са само трима, защото само те са въоръжени. Ето снимките им.

Протегна на Алже три фотографии.

Алже изучаваше плана, но мислеше за друго.

— Ще трябва Вентури и още трима — пророни Алже разсеяно.

Вдигна очи към полицая, протегна му ръка. Вержа я стисна. Те мълчаливо се изгледаха. Погледите и на двамата бяха празни като на играчи на покер в пет часа на разсъмване. Седнаха отново. Вержа се поинтересува къде ще отнесат плячката след ограбването. Алже го погледна усмихнато.

— На вилата.

Почака, но Вержа като че ли не разбра.

— Ще ти обясня — каза Алже. — Има още нещичко, което не знаеш за мене. На двадесетина километра оттук, в самата гора, имам ловна къщичка. Не е на мое име. Ходя там уж само на гости, но къщичката е моя. Там приемам. И това е доказателството, че ти имам пълно доверие. Ако искаш, може да отидем до там.

Вержа прие предложението. Предварително съгласуваха с Алже редица детайли, в това число и времето, когато ще започне операцията.

Определиха да започне в двадесет часа.

След половин час вече се намираха в ловната къщичка. Беше доста голяма и комфортна постройка, добре маскирана, щом като Вержа, който беше чувал за нея, смяташе, че принадлежи на някакъв индустрисиалец от Бордо. Обаче съмътно си припомни, че този

индустриалец беше замесен в някакво мръсно дело, свързано с банкрут. Нямаше ли Алже власт над него?

Вержа внимателно изучи разположението на къщичката. Входът се намираше откъм малка и отвеждаше в просторна зала с камина. Отдясно се намираше кухнята с два входа. Вержа излезе от единия и се оказа зад къщичката. Едва забележима пътечка се губеше сред елхите и изчезваше в гъсталака.

— Няма от какво да се страхуваш — отбеляза Алже, усмихвайки се.

Върна Вержа в центъра на града.

— С четиристотин милиона в джоба — каза той — не си за оплакване. А пък аз ще трябва да деля.

Алже внимателно следеше реакцията на Вержа. Отговорът го интересуваше. Щеше да му помогне да си направи някои изводи. Но полицаят мълчаливо се сбогува с него. Занимаваше го един въпрос. От кого зависи Алже?

Щом Вержа влезе в кабинета си, телефонът иззвъня. Беше инспектор Естев. Трепереше целият от възбуда.

— Шефе, всичко е наред — проговори той. — Струва ми се, че ще го пипнем. В десет часа Ги Портор има среща в бистрото, за което ви казах.

Извика Мора. Двамата се усмихнаха един на друг.

— Да окажем на обществото последната услуга, преди да му сервираме куп неприятности — каза Вержа. — Отивай при Естев. Аз ще дойда след тебе.

Беше се приготвил да тръгва, когато го повика Сала. Говореше сухо. Вержа изруга наум. Началникът на полицията седеше в кабинета си с непроницаемо лице и стиснати устни. Веднага се хвърли в атака.

— Оказа се — каза той, — че сте помолили господин Лардат да се застъпи за вас.

Вержа се усмихна. Всичко е ясно. Лардат подготвяше своя план за защита.

— Просто го помолих в случай на необходимост само да каже, че добре съм си изпълнявал работата без излишна жестокост.

— Той ви е разbral по-иначе.

— Навярно лошо съм се изразил.

Сала взе от масата някакви книжа.

— А сега нещо друго — каза той. — Марджори току-що направи изявление, че сте искали от нея пари. Тя ви е отказала. И тогава сте направили обиск.

Вержа се учуди.

— Какво е това? Резултат от нашия последен разговор? — попита той. — Нали ми казахте, че можете да „утежните моето положение“.

— Ясно е, че показанията на Марджори не ще ви отърват.

— Грешите, господин началник на полицията.

Сала го погледна изненадано.

— Защото — продължи Вержа — имам намерение да помоля да започне разследване на условията, при които Марджори безпрепятствено се занимава със своя бизнес. И в хода на делото да искам разследване на финансовото положение на моя приятел Герен.

Неотдавна Герен беше назначен за началник на полицията в един град в източните райони на страната. Разчитаха на него много. Беше като куче предан на всички правителства. Готов беше да се нахвърли срещу всеки, стига да има ясна заповед. Префектът дори уреди банкет, за да отбележи повищението на Герен.

— Вчера някой изрази предположението, че вероятно сте в течение на причините, които са ръководели убийците на Доне.

На лицето на Вержа се изписа учудване. В същото време мълниеносно съобразяваше дали Сала говореше всичко това просто така, за да го разтревожи, или разполагаше с някакви сведения.

— Този някой е зле информиран — каза той.

— И аз не повярвах — бързо добави началникът на полицията.

— Но така или иначе, принуден съм да ви помоля да прекратите да изпълнявате задълженията си.

Вержа не беше учуден. Наведе се леко напред, лицето му имаше подигравателен израз.

— Незабавно ли?

— Веднага щом предадете работата на Пиле.

— Този срок ще ми даде ли възможност да проведа последната си операция? — попита Вержа.

— За Ги Портър ли става дума?

— Готовех се да тръгвам, когато ме повикахте — добави комисарят.

— Мисля, че за тази работа ще имате време — каза Сала.

Вержа стана.

— Ако работата се обърне на зле — проговори той, — това ще устрои всички.

Сала беше ядосан.

— Не говорете глупости — промърмори той.

Обаче според него това би бил най-добрият изход от положението. Напразно Сала се стараеше да изобрази добрия възрастен чичко, не би се разплакал, ако застрелят Вержа.

ГЛАВА 5

Вержа като луд се втурна надолу по стълбите, изскочи от зданието на полицията. За нищо на света не искаше да изпусне Ги Портор, който се превърна в нещо като схватка между него и съдбата. Или ще постигне успех и тогава това ще бъде добър знак — значи трябва да следва предначертания план. Или ще претърпи поражение и тогава непременно ще намери начин да подложи гърдите си срещу парченцето олово.

Вержа с един скок седна в полицейската кола и заповяда на шофьора Пол да кара с всички сили на посочения адрес, така, като че ли през целия път участвуват в автомобилно състезание.

Няколко пъти преминаха на червена светлина, едва не докараха до инфаркт около двадесетина души зад волана, не обръщаха внимание на свирките на регулировчиците, които не можеха веднага да познаят, че колата е на полицията. Дебеланкото Пол, пълоснал се на седалката си, притежаваше невъзмутимостта на бивол. Не одраска нито една каросерия, макар че на два пъти Вержа беше уверен, че всеки момент ще се бълснат в някоя кола.

Заповяда на Пол да спрат на съседната улица. След това, преди да излезе, си сложи очила с много тъмни стъклца и си залепи черни мустачки. Ги Портор го познаваше Вержа излезе от колата и тръгна, като леко се прегърби, измени походката и начина си на държане. Сви зад ъгъла и видя Мора, който в отсрещния магазин разглеждаше окачените вратоворъзки, като ги поднасяше по-близо до прозореца, а всъщност наблюдаваше бистрото, което се намираше точно насреща. Малко встрани, зад кормилото на автомобила, паркиран до тротоара, седеше Естев.

Без да бърза, Вержа приближи. Мора го забеляза и му даде знак. Ги Портор се намираше в бара. Инспекторът прокара ръка под брадата си, за да покаже, че гангстерът този път е с брада. Вержа му благодари с поглед.

Ги Портор стоеше прав, с лице към улицата.

Вержа бутна вратата. Портор го погледна, но ако се съди по всичко, не го позна. Продължи да разговаря със своя събеседник, като отпиваше от бирата си. Вержа прецени риска — трима клиенти на бара и още двама на една масичка.

Приближи до Портор, без да предизвиква някакво подозрение. Реши да действува внезапно. С рязко движение издърпа своя колт и насочи дулото към стомаха на Портор, но беше изненадан от мълниеносната реакция на гангстера. Портор вдигна отпуснатата до тялото лява ръка, Вержа мигновено си припомни, че гангстерът е ловък. Какъв глупак излезе, че не си го спомни преди това. Полетя встрани и изпусна пистолета, в същия момент получи удар в най-добрия стил карате, който го отхвърли назад.

— Бягай! — извика Портор на своя приятел.

Вержа се опита да се задържи на краката си. За пръв път така се извози.

Чу звън на счупено стъкло. Портор прескочи през стъклена врата. Падайки, Вержа силно се удари, но моментално скочи и забеляза обърканите лица на посетителите и на собственика на бистрото, извика „полиция“, да не би някой да му препреци пътя, и се хвърли към вратата. Скочи през дупката, направена от Портор. Онзи с всичка сила бягаше по улицата вляво. Мора стискаше пистолет в ръката си.

— Остави Портор за мен! — извика Вержа.

Естев се целеше в Портор от колата, но друга кола му попречи. С всички сили Вержа се спусна да гони гангстера. След падането ужасно го болеше опашката.

Пред него тичаше Портор с пистолет калибър 11,65 милиметра в ръка. Минувачите в паника се разпръсваха на всички страни, вместо просто да се скрият зад колите или направо да легнат на земята.

Портор го изпреварваше с около двадесетина метра, а освен това беше и по-млад с двадесет години. Но постоянно се обръщаше, за да види къде се намира Вержа, който тичаше, без да вдига глава. Портор насочи револвера си към комисаря. Вержа се метна встрани, удари се в стената, скочи към колата. Чу изстрел и предното стъкло на колата се разби на хиляди парченца. Вержа искаше да хване Портор жив. Стреля в краката му, но улучи тротоара около крака на Портор. Онзи отново се обърна и стреля втори път. Куршумът премина покрай ухото на

комисаря. Той инстинктивно наведе глава и това забави движението му.

Естев тръгна от мястото си и Мора успя да скочи в колата. Но им пречеше уличното движение. Вержа чуваше как викат на: шофьорите, които спираха, за да позяпват зрелището и евентуално да получат някои заблуден куршум.

Зад ъгъла Портор сви надясно. Там попадна на една търговска улица, където на тълпи се движеха минувачите. Вдигна се паника. Една сергия, отрупана цялата с плодове, се изсипа на земята под тежестта на жените, които вкупом се стовариха върху нея.

Вержа като дявол изникна сред целия този хаос. Изгуби Портор от погледа си, изруга, бълсна се в една жена, която търсеше къде да се скрие. Онази политна към сергията с риба. „Грубиян!“ — извика тя. „Що не си гледаш работата“ — помисли си Вержа, като напразно се мъчеше да открие Портор. Беше направо като полудял. Това беше най-лошият вариант. Цялата работа пропадна. „Ако не го намеря, ще зарежа всичко, нека ме тикнат в затвора, нека да пукна в пандиза“ — обеща си Вержа. И в същия момент забеляза Портор, който от своя страна също търсеше с погледа си полицая, обезпокоен от това, че не го вижда, и страхувайки се на другата улица да не го чака засада.

Комисарят отново се втурна да го преследва, Портор затича. Като че ли улицата нямаше край, наляво и надясно се низеха малки улички, в които Портор се боеше да кривне, тъй като там Вержа можеше да се обърне. И все пак сви встрани и се оказа на една много по-малко оживена улица. Вержа видя накъде зави и ускори темпото. Знаеше, че решаващият момент наближава.

Вержа се показва зад ъгъла точно в момента, когато Портор търсеше къде да се скрие и оттам спокойно да се прицели в него. По липса на нещо по-добро избра една кола с доста широка каросерия и се скри зад нея, без да губи от погледа си Вержа, който се мяташе по средата на улицата Портор се прицели.

Комисарят направи зигзаг и се озова на тротоара. Портор смени положението си. Но точно в момента, когато целият тротоар попадаше в полезнинето му, Вержа отново скочи на платното. Портор се повдигна и се опита да стреля над покрива на колата. Вержа в отговор стреля напосоки и Портор на бърза ръка приклекна. Комисарят скочи на багажника, след това се прехвърли на покрива на колата,

придружаван от шума на смачкана тенекия. Шумът оглуши Портор. И точно в момента, когато вдигна поглед, върху него с цялата си тежест се стовари огромна маса. Вержа не се поколеба. Връхлетя от покрива на колата, съзнавайки, че или ще бъде надупчен целият от куршуми, или ще смачка Портор. Получи се второто.

Портор удари главата си в земята и загуби съзнание. Вержа си пое дъх, веднага скочи и приклекна до него. Портор наистина здравата се беше ударил. Взе оръжието му. Дръпна го за косите, за да провери в какво състояние е. Беше подбелил очите. Вероятно няколко леки счупвания, нищо сериозно.

Притича Мора. След него Естев.

Мора надяна белезниците на лежащия неподвижно Портор. Зад тях се чу воят на полицейската сирена. Това беше небесна, победна музика.

Пристигна полицейски фургон, в който натовариха тихичко пъшкащия Портор. Вержа се отправи към своята кола.

Тонът, с който разговаряше следователят Делмес, ставаше все по-заядлив. Предложи на Вержа да седне, явно съжалявайки, че редът не му позволява да държи полицая прав, и придърпа към себе си папката.

— Получих резултатите от следствието, проведено в агенцията, с която вие според вашите думи сте се договорили за вилата. Те категорично твърдят, че никога не са получавали от вас пари нито в брой, нито с чек.

Вержа запази мълчание.

— Затова пък — продължи следователят — те ми предоставиха фотокопие на чека, получен от госпожа Ларе, наречена Клод, а също така и фотокопие от договора. От него следва, че госпожа Ларе бесплатно ви е предоставила тази вила през месец август.

— Вероятно съм овъзмездил разходите й — проговори спокойно комисарят.

— Склонен съм да ви прости, като имам предвид какво сте свършили неотдавна. Очевидно не сте в нормалното си състояние.

— Не се самозалъгвайте, аз много бързо възстановявам силите си.

Делмес отново се зае с папката.

— Значи оспорвате изводите на следствието?

— Знаете ли, никак не ми пука — произнесе Вержа с тих глас. — И вие сте част от онези нещастници, които смятат, че живеем в пропаднало общество. И трябва да ви кажа, че не се лъжете, но когато се нахвърляте върху мен, доставяте удоволствие на разни мръсници, защото те си мислят, че когато приключите с мен, ще се заситите и няма да бутнете тях. А пък, ако се заемете да почистите конюшните на петата република, чака ви огромна работа.

Следователят стана. Беше бледен и дишаше тежко, което разтревожи Вержа: да не вземе пък сега да получи някой инфаркт.

— Моля ви да останете тук — каза Делмес. — Ще отида при прокурора.

Вержа изрази одобрението си. Сега вече и той не бързаше.

Прокурорът Ланжа с огромно удоволствие научи за откровенията на Вержа. Вече няколко дни го караха да бъде по-сдържан. А пък той нямаше търпение по-скоро да прати комисаря в затвора.

— Незабавно го поставете под арест — каза прокурорът.

— Той току-що арестува Ги Портор — отбеляза Делмес.

— Точно така — произнесе прокурорът. — Преди малко ми се оплакаха. Вержа едва ли не устроил бойно поле по улиците на града, а улиците на града не са пустиня.

Това беше лъжа. Още никой не се беше оплаквал. Но прокурорът се възползува от своя авторитет. Измисли тази формулировка и тя му хареса. Делмес повярва на думите му.

Началникът на затвора Шарл Менор наблюдаваше годините за пенсиониране. Тъй като не носеше душа на тъмничар, а беше попаднал на работа в затвора, защото тук работеше баща му, стремеше се всички въпроси да ureжда по мирен начин. Менор страшно се огорчи, като видя Вержа с белезници на ръцете. Вержа беше много популярен сред нисшия кадър.

Поръча на един тъмничар да се грижи за Вержа и му даде сериозни напътствия: да угажда на комисаря във всичко. Онзи познаваше Вержа, каза го на началника и добави, че вече е объркал броя на „клиентите“, които комисарят им е изпратил в затвора.

Килията представляваше квадратна стаичка с размери три на четири метра, с железен креват, маса, стол, стенен шкаф и голяма кофа

за ходене по голяма и малка нужда. Вержа се опъна на леглото. Прехвърли в паметта си указанията, които беше дал на Силвена, на Мора и на Алже. Дали не е забравил нещо? След още ден-два ще избухне истинска сензация. Размишленията му постепенно го приспаха. Събуди се, когато вече беше тъмно. Затворът спеше, но от време на време се чуваше и по някой стон. И настън мозъкът на Вержа продължаваше своята работа. Пресметна на бърза ръка — нищо не е забравил. Освен едно: да поръча на Мора да дойде при него в затвора след четиридесет и осем часа.

Вечерните вестници съобщиха за арестуването на Вержа. Новината се възприе различно. Сметнаха за странно, че са тикнали в затвора човека, който сутринта беше обезвредил опасен престъпник. Носеха се най-невероятни слухове в квартала, където беше арестуван Портор, жените твърдяха, че Вержа е убил двама души, преди да стигне до бандита. Жената, която рухна върху сергията с рибата, разказваше, без да се впуска в подробности, че Вержа искал да я изнасили. В полицейското управление решиха, че това вече минава всякакви граници. А когато научиха, че Вержа се е подиграл със следователя, одобриха действията му. Така бяха настроени инспекторите. Останалите, като се започне от следващите чинове, предпочитаха да нямат собствено мнение по въпроса.

Силвена от сутринта се намираше в Женева. Тя запази места в самолета, получи обещанието на директора на банката, че ще си е на мястото, когато се появи Вержа, взе под наем луксозна американска кола. В стаята си в хотела от радиото Силвена научи за арестуването на Вержа. Беше доволна, но все пак го съжали.

Мора не правеше никакви изказвания. Повика го Сала и го помоли засега да не се отльчва. Беше си придал загадъчен вид и това не можа да излъже Мора: след няколко часа и него щеше да го повика следователят.

Алже научи новината, когато отиде в кръчмата, където оберкелнерът му показва вестника. Гангстерът го взе и седна на една маса, за да прочете внимателно статията. Съобщаваха се много малко подробности. Алже се обади на няколко места и това му позволи да възстанови хода на събитията. Замисли се.

Алже се разходи до пощата, за да се обади оттам още веднъж по телефона и да проведе разговор, който искаше да се запази в тайна. Успя да се свърже веднага, разговаряше със своя събеседник с намеци — за приятеля, който няма да може да присъствува на съвещанието. Но то все пак щяло да се състои. Дневният ред не се променял. Единствената промяна щяла да бъде само разпределението на гласовете.

След това Алже се върна в кръчмата и се затвори в кабинета си, като поръча да го предупредят, когато се появи Вентури. Корсиканецът предишния ден беше заминал за Марсилия, където трябваше да се срещне с двамата италианци, които щяха да вземат участие в операцията. Алже не искаше да привлича обикновените си съучастници. Веднага щом операцията приключи, италианците ще поемат обратния път и през нощта ще пресекат границата. Преминаването им беше осигурено. Третият съучастник беше един елзасец, с когото Вентури трябваше да се срещне в Париж.

Вентури се върна около полунощ и веднага отиде в кръчмата, където го чакаше Алже. Като научи за ареста на Вержа, помисли, че операцията се отменя, и съжалът за това. Италианците му бяха направили прекрасно впечатление — само мускули, мозъци малко над средното равнище. Те се съгласиха по за десет милиона всеки, тоест за сумата, която беше определил Алже — разбира се, парите искаха предварително, нямаше как, организаторите винаги поемаха финансов рисков.

Алже разсея съмненията на Вентури — не беше се старал напразно, обратното, тъй като Вержа беше излязъл от строя, това означаваше една част по-малко, което прави четиристотин милиона. Следователно Вентури и неговите помощници щяха да получат сто милиона, като се предвиждаше по десет милиона на всеки и седемдесет милиона за самия Вентури. Сметката се правеше с оглед на милиарда, което по предварителните оценки беше минималната сума.

Вентури изпадна във възторг, но в същото време се и обезпокои. Той не можеше да си представи как може да се осъществи такава крупна операция с толкова малък рисков. Алже извади от чекмеджето на бюрото си плановете, които му даде Вержа.

— Помниш ли поне една работа, в която да сме имали такава солидна документация? — попита го Алже.

Вентури изучаваше плановете и радостно си подсвиркваше.
Мушна пръст в сигналната уредба.

— Тя няма да работи — каза Алже.

Единственото указание, което даде, беше да работят внимателно. Не трябва да има жертви, Вентури обеща — най-многото само няколко удара с дръжката на пистолета, ако някой окаже съпротива. Вержа беше показал дори мястото, откъдето да вземат празни чували, за да пъхнат в тях пачките с парите. На тримата ще им стигнат няколко секунди. Що се отнася до колите, те се намираха в един сигурен гараж. Ще ги откраднат вечерта и ще ги пребоядисат навреме.

— Най-главното е — каза Алже — онова, което ще стане после.

Той разказа на Вентури за съществуването на ловната къщичка. Там ще докара плячката. Алже ще го чака. Веднага ще си разделят заграбеното и Вентури за известно време ще изчезне. Ще замине за Антиб, където двама приятели, хора, които стоят далеч от престъпния свят, винаги ще са готови да удостоверят, че е пристигнал в деня преди грабежа. Цялата операция ще приключи за един час. Служителите на Алже чистосърдечно ще заявят, че не е напускал кръчмата. И друг път му се е случвало да прекара по цял час затворен в кабинета си.

— Когато се върнеш — каза Алже, — ще получиш друга задача. И това ще бъде най-трудното, да очистиш един полицай.

Вентури се намръщи.

— Става дума за Мора — поясни Алже.

— Защо?

— Защото не бива да разчитаме само на случая. Вержа е в затвора. Но той вероятно се е погрижил за бъдещето си. Да не мислиш, че ми има толкова доверие, та да се надява, че ще му пазя парите, докато излезе. Размислих и реших, че Мора му е стар приятел и сигурно ще ме следи. Няма да се изненадам, ако ме посети. Ако изчезне, ръцете ни са развързани. Разбира се, би било по-добре да го очистим още сега. Но се страхувам да го правя преди операцията — това ще накара полицайите да са нащрек. Досега за всичко се грижеше Вержа и беше чудесно. Така че тая работа ще я свършим малко покъсно. Обаче не бива много да закъсняваме, Вержа няма да седи дълго в затвора.

— Виж, него бих го... — произнесе Вентури.

Алже се усмихна.

— Ще видим. И без това му отнемаш четиристотин miliona, на които той тека много разчиташе, за да си осигури приятни стариини.

Вентури се съгласи, но не беше много убеден. За него единственият начин за отмъщение беше кръв за кръв.

Людо, пазачът на аеродрума, през тридесетте години беше пилот, но си спечелил куп неприятности поради двата си развода. После президентът на клуба го измъкнал от затрудненото положение и му доверили охраната на аеродрума и частните самолети на членовете на клуба. Людо имаше много светли очи. Самият беше висок и клощав. През последните три години Людо практически не беше напускал аеродрума. Спеше в малка стаичка в дъното на един от хангарите, където миришеше на масло и бензин, но тази миризма беше за него по-скъпа от всякакви парфюми.

Людо отвори вратата и Мора влезе в хангара. Самолетът на Лардат беше марка „Мистер“, единственият в града.

Мора се зае да изучава „Мистер“. Беше принуден да напусне авиацията поради неблагополучия със слуха си и това стана причина за непрестанни съжаления.

Изкараха самолета на пистата за излитане. Мора се качи в кабината и внимателно проучи таблото с приборите. Людо му каза, че може да лети спокойно. Той самият се грижи за самолета и е сигурен, че по него няма нито една прашинка, нито един повреден контакт. Не лъжеше. Моторът заработи веднага. Мора се плъзна по пистата за излитане, като с удоволствие се вслушваше в бръмченето на двигателите, след това излетя, устремен към небето.

Летя приблизително час, приближи до града, но не прелетя над него. Въздухът беше приказен. Мора си спомни какви мисли го бяха обзели, когато за пръв път седна зад щурвала: да избяга, да изчезне, да се разтвори в това спокойствие, в този синкав прах.

Разрешението за свидане, което Мора представи на надзирателя, беше фалшиво, но приличаше на истинско. Взе го от онова тайно местенце, където пазеха празни бланки, в случай че се наложи да разпитват затворник без никой да научи за това.

Впрочем надзирателят познаваше Мора. Той бегло погледна хартийката и дори изрази съжаление, че сред подопечните му се намира и комисарят. Отведе Мора в стаята за свиждане. След няколко секунди се появи и Вержа.

— Всичко върви по мед и масло — започна Мора. — Говорих със Силвена по телефона. Тя се е върнала от Швейцария.

— Ще трябва да се заемеш с Вентури — каза Вержа.

Мора се съгласи с готовност — не обичаше корсиканеца.

— Ще установиш контакт с него. Ще му кажеш, че искаш да го видиш, след като мине операцията, но преди да отнесе парите на Алже.

— А ако ми каже да си гледам работата?

— Ти любезно ще му отговориш, че в такъв случай ще предупредиш началството си какво се готви.

— Но по този начин ще ви разоблича.

— Не бой се, Алже ще отмени операцията и няма да каже нито дума. Или пък — и аз мисля, че ще стане почти така — ще заповядва на Вентури да се съгласи на среща с теб. Но в такъв случай ще се подложиш на голяма опасност. Разбира се, и аз, тъй като ще съм заедно с тебе. Вентури ще получи указание да ни пречука, но няма да може да го направи, защото ние ще сме нащрек и защото ние двамата сме поумни.

Мора се учуди: дали затворът не превърна чудесния полицай в ясновидец? Вержа се разсмя: чисто и просто добре познава Алже и положението на нещата.

— Той сега си мисли, че са ме измамили като малко дете. Аз съм в затвора и в такъв случай всичките пари ще получат той и неговият компаньон, чието име все пак някога ще науча. Стиснали са го за гърлото. Когато Вентури му съобщи, че искаш да го видиш, Алже няма да се колебае нито секунда, ще трябва да те премахне, тъй като ти ще си единственият свидетел и си мой помощник. Освен това той така или иначе знае за твоите лоши отношения с правосъдието и затова ще си помисли, че няма да вдигнат на крак цялата полиция, за да отмъстят за теб. Същите разсъждения се отнасят и до мен.

И все пак Мора продължаваше да се учудва: може ли с такава увереност да се чете бъдещето? Вержа посочи с пръст слепоочието си.

— Трик-трак — както се казва. — В живота човек трябва да мисли. Досега само това ме е спасявало. И същевременно уморявало.

— Может би Вентури ще се яви с цялата си компания.

— Възможно е, но не е сигурно. Обикновено всички бързат да изчезнат колкото може по-скоро. За всеки случай ще вземем предохранителни мерки.

— Помислили сте за мястото на срещата, така ли?

— Точно така — отговори Вержа с явно удоволствие.

Вержа не беше учуден от посещението на Моника. Изненада го по-скоро онова, което тя му каза. Дойде скоро след Мора, беше получила разрешение от следователя Делмес да посети мъжа си.

Сутринта при нея отишъл Сала, вежлив, огорчен, разговарял със сълзлив глас. Бил в отчаяние от това, което става. Вержа му бил най-добрият служител. Той не си представял как ще устои на вълната от престъпност сега, когато бентът е разрушен. Какво нещастие, повторил той, преди да й изложи целта на своето посещение. Вержа очевидно по недоглеждане е отнесъл някои документи и трябва колкото може по-скоро те да се върнат. Дали Моника не знае къде ги държи?

— Отговорих му, че не знам, още повече че това е самата истина — каза тя.

Тогава той се заел „най-приятелски“ да я разпитва, просто искал да разбере как им върви семейният живот.

— Прекрасно — отговорих му аз.

Но той не й повярвал. Дори заговорил за Силвена. Но Моника изразила пълно неведение.

— Казах му, че ти почти никога не си нощувал извън къщи, че си бил точно такъв мъж като всички останали, нито по-добър, нито по-лош.

Те седяха един срещу друг, разделени от стъклото, на което имаше микрофон. Вержа се усмихна на Моника.

— Не му казах, че мечтаеш да заминеш за Венесуела — проговори тя.

Той учудено я погледна.

— Записал си разписанието на корицата на един проспект от „Ер Франс“. Проверих. Не съответствува нито на един рейс от Франция.

Но напълно съвпада, ако полетиш за Каракас от Женева.

Чакаше да продължи. Какъв досаден пропуск. Винаги е твърдял, че дори и най-ловкият престъпник непременно допуска някаква грешка, макар и съвсем незначителна, но такава, че да даде възможност на правосъдието да стигне до него.

— Не дадох проспекта на Сала — каза Моника. — Скрих го на сигурно място.

— За спомен ли?

— Няма защо да ме обиждаш. Ти ще изчезнеш. Така или иначе, не искам да ти пречка.

Тя като че ли му правеше любовно признание, говореше с тих глас и с нежен израз на лицето.

— Донесох ти някои документи. Трябва да ги попълниш. Те ще ми дадат възможност да получавам пенсия и всички останали осигуровки. Това е най-малкото, за което мога да помоля. Документите са в пълен ред. Възползвах се от посещението на Сала, за да помоля да му ги даде. Донесе ми ги след един час и ми заяви, че няма да загубиш правата си. Каза дори, че се радва да ги наследя. Само че няма да получи от мен разписанието на самолета. Ако, разбира се, ти е ясно за какво говоря.

Извади от чантата си документите.

— С моята търговия и с пенсията от теб ще има с какво да живея. Напълно законно.

Тя се усмихна.

— Сигурно ти се струват голяма еснафка.

Моника се надигна, като каза, че трябва вече да се връща в магазина. Изпрати му въздушна целувка. На излизане даде документите на надзирателя. Вержа беше много доволен от това посещение — угризенията на съвестта винаги са неприятни.

Ле Моан беше младеж с пълно лице увенчано с дълги коси, които падаха на силните му рамене. Беше на двадесет и две години. Учеше в математическия факултет и активно участвуваше в движението, което обединяваше най-отявлените левичари. Не бяха лоши момчета, но всички смятаха, че ако на млади години не пречиш на всеки и на всички, после никога няма да успееш да сториш това.

Решително седна на пода срещу прозореца, докато Мора правеше обиск, съпровождан от инспектор Естев, който след арестуването на Вержа не преставаше да излива гнева си. Ле Моан живееше в мръсно двустайно апартаментче на една оживена улица. Двама от приятелите му пазеха вън на тротоара, готови да разнесат последните новини, може би за арестуването му.

Мора приближи до газовия котлон, мушна ръка под линолеума, който изолираше котлона от шкафчето, и нададе доволен вик. Обърна се към Ле Моан и му подаде сгънатата на четири хартия.

— И какво е това според теб?

Ле Моан тежко се привдигна.

— Не мога да видя — каза той.

Мора разгъна хартията. Видя се, че е план. В единия ъгъл с едри букви беше написано: Национална парижка банка. Ле Моан беше изумен.

— За пръв път... — започна той.

— Може би искаш да кажеш, че аз съм го мушнал там! — извика му Мора. — Арестуван си.

Младежът сви рамене.

— Ще се вдигне шум — каза той.

— Много обичаме да се вдига шум — произнесе в отговор Мора.

Ле Моан облече смачкано сако от избелял шевиот.

— Браво, и ние също — каза той.

На улицата даде знак на своите приятели, като вдигна ръце към небето. На условия им език това означаваше вълнения. Мора беше в течение чрез един осведомител, онзи същия, който му описа стаята на Ле Моан.

Мора направи всичко по правилата, като предупреди своя началник, който пък информира Сала. В сегашния момент не им се искаше да провокират левичарите. И без това си имаха твърде много друга работа. Но не можеха да се отнесат лекомислено към открития план. Обаче Сала беше учуден: всеки път, когато някой полицай се оказваше в затруднено положение, попадаше на удачно дело. Позвъни в комисариата, който се намираше във факултета по естествени науки. Там вече се бяха размърдали. Сала се намръщи.

В края на деня Мора зачака близо до пивницата на Алже. Пристигна Вентури със спортната си кола. Затваряше вратата ѝ, когато

усети, че го тупват по рамото. Обърна се рязко и се намръщи, като видя.

Мора. Инспекторът му каза, че иска само минутка да поговори с Вентури. Закрачиха по тротоара.

— Бих искал да те видя утре вечер към осем и половина — каза Мора.

— Невъзможно ми е, зает съм.

— Знам — отговори Мора. — Когато излезеш от пощата, веднага ще отидеш на онова място, което аз ти посоча.

Вентури се разсърди.

— Не разбирам за какво говорите. Повтарям ви, зает съм.

— Или ще дойдеш, или ще проваля цялата работа. Кажи го, ако обичаш, на Алже.

Вентури мушна юмруците си по-дълбоко в джобовете на палтото.

— Искате да плъзнете динена кора на приятеля си Вержа, така ли?

— Бъди спокoen, неговото име няма да бъде произнесено.

— Може би си мислите, че някой ще ни попречи да го направим?

— Няма да ви повярват, бъди сигурен в тази работа.

— И вие вече не се ползвате с добро име! — проговори Вентури злобно.

— Ти също.

Мора потупа Вентури по рамото.

— Предупреди Алже. Той ще разбере какво искам. Просто да ми дадеш частта на Вержа, нищо повече. И няма да има никакви усложнения.

Добави само, че ще чака да му се обади в полицейското управление след половин час. Ще трябва да му каже само една дума: да. Посечи му и мястото на срещата. Вентури знаеше това място.

Мора си тръгна. Вентури малко се поразходи, след това се върна в кръчмата. Алже внимателно изслуша Вентури и кимна с глава. Постъпката на Мора потвърждаваше разсъжденията му. Вержа искаше да си запази парите.

— Ще ликвидираш Мора и веднага ще дойдеш. Цялата работа трябва добре да бъде изпипана.

Малко по-късно Вентури отиде да се обади на Мора. И така всички бяха доволни.

В доста обширното помещение, където носеха постъпленията от пощенските отделения, работеха около десетина служители, в това число и Робер, който още от сутринта умираше от страх. Беше сменил проводника в сигналното устройство, така както искаше Вержа, но все си мислеше дали няма да стане някакво чудо и сигналната система да задействува. Сигналният звънец се намираше под масата на началника и не се виждаше под линолеума, който покриваше пода. Сигналът вдигаше по тревога съседния полицейски комисариат. Пощенските служители бяха получили нареддане да не оказват съпротива. За по-малко от минута отряд полицаи щеше да обгради зданието на пощата. От времето, когато станаха другите обири, бяха сменили касата. Единственият подходящ момент за провеждането на операцията беше времето, когато се пресмятала постъпленията.

По това време Вентури се присъедини към италианците, които пристигнаха около деветнадесет часа. Те огледаха пощата, проучиха пътищата за отстъпление, плана. Четвъртият, онзи от Страсбург, който работеше ту във Франция, ту във ФРГ, висок блондин с груб акцент, внушаваше страх на Вентури. Нито един не нае стая в някой хотел, не обядва в никакъв ресторант.

Вентури се срещна с италианците на една тъмна уличка. Те не излязоха от своя автомобил, регистриран в Ил-и-Вилен. Естествено номерът му беше фалшив. Бяха облечени в сиви рубашки, закопчани догоре. На краката им — баскетболни кецове, боядисани в черно. Нямаха никакви особени белези. Бяха жилави и ловки. Изключителната им сила можеше да се разбере само по дебелите китки.

Показа се елзасецът. Беше облечен в същата сива блуза, с кожена шапка на главата, която скриваше косите му. Беше по-весел от другите и това дразнеше Вентури.

И двете откраднати коли се намираха наблизо. Собственикът на гаража и един от неговите служители току-що ги бяха докарали. Двамата италианци седнаха във втората кола, а Вентури с елзасеца — в първата. Мъжът извади от джоба си пистолет калибръ девет

милиметра. Вентури му повтори, че може да стреля само в краен случай.

Вентури запали колата и включи радиото, предаваха последните новини. От около осемнадесет часа край университета бяха започнали вълнения поради арестуването на някакъв левичар. Този дилетант имал намерение да ги конкурира — да ограби Националната банка. Вентури размишляваше добре ли беше това за тях. Полицайтите бяха мобилизиирани да разгонват студентите, а университетското градче се намираше извън града. В града бяха останали съвсем малко полицаи. Алже беше много доволен от тази работа, но същевременно и учуден от такова съвпадение. Някак си много навреме беше цялата работа... По радиото съобщиха, че положението се е изострило — трима полицаи и четирима студенти са ранени.

Пощата се намираше на един площад между две улици — едната доста тясна, другата по-широка. Входът, който водеше към помещение то с касите, се намираше от задната страна на зданието. Трябваше винаги да бъде заключено. Само че тази инструкция не се спазваше, служителите искаха да излизат по всяко време, без да искат разрешение от някого.

Вентури спря на по-широката улица, а италианците паркираха колата малко по-нататък. След това всички заедно с широка крачка се отправиха към входа. Минувачи почти нямаше. И нито един полицай в полезрението им. Половината от тях по спешност бяха изпратени към университета и наблюдението на улицата беше сведено до минимум. Вержа от опит знаеше, че по време на студентски демонстрации всички служби за безопасност практически се оголваха.

Вентури пръв проникна в зданието на пощата и се оказа в коридора, ориентира се по памет. От залата, в която работеха служителите, се излизаше в свързана с нея под прав ъгъл галерия. Грабителите надянаха маски и извадиха оръжието си. В ръцете на Вентури се появи дълга палка, каквато всички демонстранти добре познават. Поиска му се да има такава палка, след като веднъж видя как полицията бие с нея участниците в една демонстрация. Полицайтите ги държаха на разстояние два метра от себе си и ги уцелваха много точно. Тогава Вентури приветствува полицията, тъй като не обичаше безредието. След това се замисли: в неговата професия такова оръжие

би могло да му бъде от полза. Той успя да се сдобие с две палки от един корсикански полицай.

Насреща — никой. И тук времето беше избрано съвсем точно. Току-що малобройната нощна смяна беше сменила дневната. Грабителите приближиха до вратата и Вентури с рязко движение я бълсна. Появиха се в залата внезапно и тяхното нахлуване обърка всички. Вентури проследи старшия с поглед и забеляза как той с крак натисна сигналното копче. Вентури съжалели, че не може веднага да разбере дали ще действува сигналното устройство, или няма да се включи. Но разчиташе на Вержа, който — това Вентури напълно му признаваше — много добре беше разработил цялата операция.

Притича до масата, на която седеше старшият, и го накара да стане, като го удари с палката по главата. Съучастниците му накараха служителите да застанат до стената, заплашвайки ги с пистолетите си. Единият от онези тримата, които бяха въоръжени, се опита да окаже съпротива. Елзасецът го защемети с дръжката на пистолета. Робер се мъчеше да стане съвсем мъничък — вдигна ръце, но все пак се опитваше да огледа нападателите дали пък нямаше да познае някого от бандитите. В никакъв момент си помисли за елзасеца — не е ли това Вержа, фигуранте им си приличаха.

За по-малко от минута всички служители лежаха ничком на пода. Взеха оръжието на онези, които имаха. Вентури следеше всички. Старшият изглеждаше много учуден, че още не чува воя на полицейските сирени.

Двамата италианци и страсбуржецът се заловиха да напъхват парите в чувалите, които намериха на мястото, което беше указан на Вержа. Пълнеха ги с удивителна бързина. Наистина пощенските служители значително им бяха облекчили задачата, тъй като бяха подредили пачките пари в касите. Забавеха темпото, когато работата стигна до парите, които бяха пръснати по масите. След като привършиха, Вентури погледна часовника си. Цялата операция не им отне повече от три минути. Прекрасна работа, като за истински професионалисти! Оттеглиха се, след като Вентури в съответствие с указанията защемети старшия, единственият, който подробно знаеше какви мерки трябва да се вземат в случай на нападение. След това заключи вратата. И това беше предвидено — по време на поредния

оглед Вержа забеляза, че оставят ключа на вратата. Убеди се, че тази небрежност се допуска постоянно въпреки съответните разпоредби.

На улицата след тридесет секунди Вентури нахвърли чувалите в багажника и бързо подкара колата. Автомобилът на италианците изчезна. Елзасецът беше останал с Вентури.

— А сега вече можем да се чупим — каза страсбуржецът със смях.

— Да не си полудял!

— Пошегувах се.

Вентури не можеше да понася подобни шеги.

ГЛАВА 6

Старши надзирателят слушаше новините от един малък транзистор. Около университета сраженията не прекъсваха.

— Май тези глупаци, студентите, ще ги докарат при мен — каза той на влезлия Мора.

Кабинетът на старши надзирателя представляваше малка квадратна стаичка, разположена до входа в килиите на предварителния арест. Имаше същите мръснокремави стени, малко дървено стенно шкафче, маса и два сламени стола.

Надзирателят стана, за да се ръкува с Мора.

— Дойдох да взема комисаря Вержа — каза Мора. — Възстановяваме картината на едно дело.

Протегна му документ, точно толкова фалшив, както и разрешението за свиждане. Надзирателят внимателно го прочете. Беше написано от името на следователя Делмес. Когато забележат измамата, двамата ще бъдат вече далече. Що се отнася до комисаря, то изчезването му ще открият едва на другия ден. Мора уточни, че арестуваният ще остане до сутринта в полицейското управление.

— Приготвили сме му малка вечеря — каза Мора, като намигна.

— При нас го обичаха.

— Наистина срамота — съгласи се старши надзирателят. — Като че ли престъпниците са малко!

Помоли Мора да го почака в кабинета и отиде да доведе комисаря. Мора седна, слушайки репортажа за сражението със студентите. Всички полицаи в града бяха мобилизиирани за потушаване на вълненията, той тихомълком се измъкна. В суматохата никой не забеляза. Левичарите добре поработиха. Целият университет маршируващ с виковете: „Освободете Ле Моан!“ Отдавна студентите не се бяха дърпали с полицията.

Дойде Вержа. Мора вежливо го поздрави, нищо повече. След това му сложи белезниците...

— Извинявайте, господин комисар — каза той.

— Не е ли срамота всичко това! — промърмори старши надзирателят.

Изпрати ги до вратата. Беше много внимателен, сякаш пазеше Вержа да не настине.

Най-после двамата се оказаха на улицата.

— Нормално ли върви всичко? — попита Вержа.

— Да — отговори Мора.

Доложи му накратко: делото Ле Моан, Вентури, Силвена, която беше взела обратно документите и се готвеше да замине за уговореното място близо до аеродрума.

— В този момент Вентури трябва да е на път за гробището — каза Мора, като погледна часовника си.

Инспекторът беше дошъл в БМВ-то и го беше оставил на десетина метра от входа на затвора. Поиска да свали белезниците на Вержа.

— Още недей — каза Вержа. — Не гледай, че надзирателят изглежда толкова глуповат, може да подозре нещо нередно.

Гробището заемаше обширна територия и беше оградено с високи стени, като се изключи западната страна, където цареше пълен безпорядък. Гробовете преминаваха в полето, без да ги охранява ограда. Мора и Вержа се промъкваха напред между надгробните паметници и кръстове. И двамата бяха въоръжени с автомати, в коланите им бяха затъкнати пистолети калибър девет милиметра. Мора взе оръжието от склада на полицията, който във връзка със студентските вълнения беше широко отворен.

На двеста или триста метра пред себе си видяха стена, зад която трябваше да се намира Вентури. Тя се извисяваше покрай алеята, която водеше към главния вход. От земята се вдигаше лека пара като дъх.

Вержа се препъна в края на един надгробен камък и полугласно изруга. И двамата замряха. Мора се приготви да стреля. Но само далечен лай наруши тишината.

Стигнаха до старото гробище и се разделиха. Вержа тръгна наляво към онова място, откъдето започваше гробището. Мора тръгна направо. Вержа с жест го ободри.

Известно време Мора продължаваше да върви. Движеше се безшумно, преди да слезе, пред себе си скоро забеляза онова, което търсеше, човек, качен на стълбата, която почти достигаше върха на стената. Човекът се беше навел, за да не го виждат откъм алеята.

Инспекторът погледна къде се намира Вержа, комисарят тъкмо беше стигнал до стената, прекрачи купчината камъни, останали още от времето, когато се готвеха да разширяват гробището. Загуби се от погледа му. Мора продължи да се движи, криеше се зад паметниците, които на това място имаха внушителни размери и напомняха времето, когато не се жалеха средства за семейни гробници. Мора си помисли, че това уважение към прадедите сега ще му свърши добра работа.

Скоро се озова зад някаква гробница от черен мрамор, върху който можа да прочете, че всички оплакват някой си Амедей, починал на деветдесет и една години. Наистина, имал е доста време, за да могат да го оценят. Мора се намираше само на два метра от человека на стълбата, който стискаше под мишницата си автомат, същата марка като на Мора. Тази картина би могла да подскаже на някой фабрикант на оръжие чудесна тема за рекламен плакат.

Мора обиколи мраморната гробница. Полугласно, но много ясно произнесе:

— Горе ръцете, слизай и не се обръщай! Хвърли автомата на земята! Човекът не вдигна никакъв шум, не изрази никакво недоволство. Той просто се подчини. Зад стената се чу гласът на Вержа:

— Горе ръцете, Вентури! Приближи се бавно към мен!

Мора подскочи към человека, който имаше задачата да пази — това беше елзасецът, — и го удари с дулото на автомата в ребрата.

— Ако още някъде се крият твои приятелчета, кажи им да излязат, иначе ще те разпоря на две половини.

— С Вентури сме само двамата.

— Ще видим.

Обиколиха стената до решетката. Май елзасецът не лъжеше — само той прикриваше Вентури. Мора му нанесе силен удар с прилада. Онзи потъна в сън, който въпреки правилата на това място не може да се каже, че ще бъде вечен.

Мора се върна към стълбата, покачи се на нея и надникна към алеята. Вентури стоеше по средата, вдигнал ръце. Вержа не се беше

показал от ъгъла, само беше насочил дулото на автомата. Щом забеляза Мора, приближи. Вентури беше объркан.

— Къде са парите? — попита Вержа.

Мълчеше.

— Брат ти вече го пречуках — каза комисарят. — Сега е твой ред и така ще турим край на цялото ви семейство.

— Някой пък вас ще пречука.

— Възможно е — отговори спокойно комисарят.

После добави, че на улицата, която опира в гробището, има само три коли. Много лесно ще намерят онази, в която са скрити парите. Сега му остава само да си оправи сметките с Вентури.

— Ще ти кажа бесплатно името на онзи, който ми съобщи къде се крие брат ти. Той е виновен много повече от мен. Не е ли така?

Вентури се наведе, за да може по-добре да вижда лицето на Вержа. Беше развълнуван.

— Кой е? — попита той.

— Алже.

— Това е лъжа.

— Брат ти вдигаше много шум. На Алже му омръзна тази работа. Той обича спокайните хора.

— Той не знаеше къде се крие брат ми.

— Правилно. Само че те беше проследил.

— Това е невъзможно, нито веднъж не съм ходил при брат си. Да не съм луд!

— Точно така. Само че имаше среща с една девица, която „работеше“ под името Жизел. Тя изпълняваше твоите поръчения. Та точно нея бяха проследили.

Вентури сви юмруци.

— Това ли е истината? — попита той.

— Алже ми даде адреса. Останалото ти е известно. Не бих стрелял, ако брат ти не се беше хванал за патлака. Виж, в това мога да се закълна.

И заплашително вдигна оръжието.

— Къде са парите?

— Във фиата са — отговори Вентури.

Мора пъргаво скочи от стената. Насочи дулото на автомата към Вентури и му заповяда да върви към колата. Корсиканецът се подчини.

Не можеше да се примири с онова, което бе чул. Беше потресен.

Като минаваше покрай Вержа, изпитателно го погледна.

— Мога дори да ти кажа кой проследи Жизел. Певеца.

Певеца беше вече покойник. Дребен човечец, бивш касоразбивач, който по цели дни си пееше. Алже го използуваше да наблюдава неговите хора. Певеца всичко виждаше и всичко чуваше. А него никога не го забелязваша. Владееше поразително изкуството винаги да остава незабележим. Това име сякаш потресе Вентури.

— Мръсник — каза тихо, като очевидно адресираше думите до всички, които бяха замесени в убийството на брат му. Винаги беше смятал, че това е истинско убийство. И не се беше лъгал.

Продължи да крачи като автомат. Мора и Вержа вървяха след него, криеха оръжието за всеки случай, ако случайно се появи някой минувач. Излязоха на улицата и Вентури се насочи към първата кола.

— И без глупости — посъветва го Вержа. — Багажникът заключен ли е?

— Не — каза Вентури.

Вержа приближи и бутна Вентури. Мора доближи бандита и мушна автомата в гърба му. Вержа отвори багажника. Показаха се чувалите. Приятна картина. Вержа отвори единния, попипа банкнотите.

БМВ-то стоеше на пет метра. Вержа започна да пренася чувалите. Вентури въздъхна.

— Нищо ли няма да ми оставите?

— Колко трябваше да получиш?

— Седемдесет милиона.

Вержа подсвирна. Взе няколко пачки, приближи до гангстера и ги мушна в джоба му.

— Няма да броим — каза той, — но не съм толкова богат, колкото е Алже. Пък и вече ти направих скъп подарък.

Затвори багажника на БМВ-то. В същия момент Мора удари и зашемети Вентури, наистина не така силно като елзасецата. След това го завлече към алеята и го настани така, че да изглежда като че ли се е прислонил към стената. Ако го видят, ще го помислят за някой пияница, който с тъга на душата е дошъл да навести скъпата покойница.

Вержа включи мотора. Мора облекчено въздъхна.

— Весела вечер се оказа — отбеляза той.

Вержа спря до първото осветено бистро. Мора скочи от колата. След минута се върна, лицето му се беше променило.

— Лоши новини — каза той. — Не знам какво става, но Людо отказва да подготви самолета. Изглежда, че е получил нова заповед.

Комисарят изруга.

— Ще го накараме.

— Май че няма да стане. Скрил е ключа и не иска да го даде. Това е желязно старче. Щом каже, няма да отстъпи.

Вержа отвори противоположната врата на колата.

— Качвай се — заповядала Мора. — Хайде, по-бързо.

— Къде отиваме?

— Ще поднесем някоя и друга изненада на приятелите.

Вержа неведнъж спираше нерешително на кръстовищата. Караже колата нервно, с резки движения, силно въртеше кормилото. Беше го обзела ярост. И тази ярост трябваше да се излезе някъде. Беше готов на най-отчаяните постъпки. Такъв беше винаги, когато отиваше да хване някой престъпник. Мора изпитваше страх. Какви чувства кипяха във Вержа? Инспекторът често се питаше не е ли това чувството на грубо измамена добродетел. Вержа отмъщаваше на всички, които рушаха някогашната му представа за обществото.

Зад дърветата забелязаха светлинка.

— Не знам как ще мине цялата работа — каза Вержа. — Ти ще извадиш от играта Алже. Пък аз ще се заема с другия.

— С кой друг?

— Ще видиш. Но не е трудно да се досетиш.

Намали газта и потегли по-бавно. В тъмнината изникна силуетът на ловната къщичка Вержа спря, без да стигне до нея. Вратата се отвори и се показа Алже.

— Ти ли си? — попита той.

— Наистина съм аз — каза Вержа. — В твой интерес е да вдигнеш ръце и да ги държиш така!

Алже се подчини. Вержа не можеше да види лицето му и съжаляваше. Собствените му шеги му доставяха удоволствие. Приближи. Мора зае мястото му, а Вержа се втурна към къщичката.

Появи се в гостната внезапно. Нямаше никого.

— Я, хайде, излизай, подлецо! — извика той.

Устреми се към кухнята, после се метна към черния вход. Вратата беше заключена. Значи онзи не беше избягал. Вержа се върна в гостната.

— Ще броя до три и след това ще накълцам Алже на малки парченца! — развика се той. — После ще те намеря и с теб ще направя същото.

От стаята, разположена в противоположния край на къщата, се появи Лардат. Вдигна ръце. Видът му беше жалък.

— Трябваше да го разбера още от самото начало — каза Вержа.
— Ако ще дори и по това, с каква лекота се съгласи да ми дадеш самолета. Или поне се направи, че си съгласен.

Извика на Мора да доведе Алже. Гангстерът влезе и застана до Лардат, без да сваля ръце.

— Прекрасен семеен портрет — оцени Вержа.

Мора изумено гледаше Лардат.

— Гледай ги, гледай ги, скъпи Мора! Виж и тази подла муцуна, от която следователят Делмес никога няма да поискава отчет. Наистина така е, защото той си има пари да наеме вила за през цялото лято, да си купи нова кола на костюемата ѝ цена, дузина обувки от крокодилска кожа и стотици вратовръзки. Дори нещо повече, окачиха му и ордена на Почетния легион. Погледни го само, някога ще стане сенатор. Като всички останали. А що се отнася до Алже, бас държа, ако днес нищо не му се случи, ще влезе в Общинския съвет и там ще се намира в прекрасна компания. Ей ги, това са ония, дето ни управляват и дето ни съдят.

Обърна се към Алже.

— Парите са в колата ми. Казвам ти го веднага. Що се отнася до Вентури, за когото, разбира се, искаш да чуеш, той по всяка вероятност вече идва на себе си. Мора го зашемети. И това е най-малкото, което заслужава корсиканецът, та той трябваше да убие Мора. На негово място щях да го ударя по-силно.

Алже целият се тресеше от гняв.

— Ти загуби — продължи Вержа. — Още не знам обаче дали аз съм спечелил. Във всеки случай твоят план се провали! Искаш всичко да заграбиш за себе си. Мислеше, че дълго ще кисна в затвора. Сега вече ти е ясно, че ако съм се намирал там, то е било само защото аз съм решил така, за да се уверя в твоята подлост и да си осигуря алиби.

Хвана се на всички въдички. Никак не е чудно, ти ме вземаше за глупак.

Вержа посочи Лардат.

— Сега ще му кажеш на този подлец бързичко да ми даде самолета. Ако не го направи, ще започна от теб. Пък после ще го видим какъв герой е.

Алже помълча.

— Съгласен ли си? — Вержа любезно се обърна към Лардат.

— Не — отговори заместник-кметът.

— Струва ми се, че вие и двамата не съвсем ясно си представяте положението на нещата. Каквото и да е било досега, във ваш интерес е да се махна колкото може по-бързо. Защото разбрах някои неща, може би и банални за днешно време, но които досега ми се бяха изпълзвали, което пък доказва, че не съм чак толкова добър полицай, за какъвто се мислех.

Мора гледаше Вержа и когато погледите им се срещнаха, посочи му часовника — времето летеше.

— Не се вълнувай — каза Вержа, — ще ми стигнат няколко минута.

Приближи до Лардат.

— Ти си посредникът между не знам вече кой крупен гангстер и Алже. Вероятно на тебе е заръчано да получиш глобата. Така ли е?

Лардат кимна.

— Освен това ти влагаш парите на този бандит и вероятно на още някои други в така наречения законен бизнес. Ти им служиш за прикритие благодарение на деловата кантора, която поддържаш точно за тази цел. Така ли е?

Заместник-кметът мълчеше. Вержа го мушна в хълбока с автомата. Лардат изохка.

— От престъплението за себе си извличаш само полза. Намираше се на върха на стълбицата. И не си свикнал с това, което става сега. Прав ли съм, или греша?

— Прав си — призна Лардат.

— Тебе никога не те е интересувало откъде се вземат парите, с които се разпореждаш. Дали от продажбата на болтове, или от търговията с наркотици, не е ли все едно. В края на краищата върху

златните кюлчета това не го пише. Дори наркотиците са по-добри от болтовете. Колко милиарда имаш?

Лардат се намръщи. След това отново изохка, когато Вержа го удари с автомата в слабините.

— Колко? — повтори Вержа.

— Един или два — произнесе Лардат с тих глас.

— И всичко, разбира се, е скрито зад граница. Ако победят не онези, които ти трябват, ще си обереш крушите и ще офейкаш в чужбина, а ще оставиш простачите да сърбат попарата. Както се опита да постъпиш и с мен. Според теб вече няма нужда от твоя самолет, защото се намирах в затвора.

Лардат направи движение, за да потвърди, че анализът е точен. Вержа строго го изгледа.

— Измамник! И това е само и само за да сложиш всички пари в собствения си джоб — и онези, които вече ти е дал Алже, и моята част, която трябваше да стане твоя. — Заговори с твърд глас: — Сега ще се обадиш на Людо. И ще му кажеш да подготви самолета. Ще трябва да летим много бързо, защото сега вече вероятно навсякъде знаят за полета. За щастие моите приятелчета днес вечерта са много заети.

— Левичарите... — започна Алже.

— Това е моя работа. Или по-точно на Мора.

Вержа посочи към телефона.

— Няма какво да мислиш — отряза той.

Лардат стоеше в нерешителност, след това се отправи към телефона. Ръката му се протегна към слушалката и спря.

— Обаждай се — заповяда Вержа.

Заместник-кметът хвана слушалката и набра номера. Чуха се сигнали, след това прещракване и хрипливият глас на Людо.

— Подготви самолета — каза Лардат. — Зареди го и го постави с носа към пистата за излитане.

В отговор се чу някакво мърморене.

— Да не си пиян? — попита Лардат.

Ако си напречнеш слуха, можеш да различиш, че говори Людо.

— Точно сега не е най-подходящият момент да се напивам — каза той.

— Защо?

— Тук е пълно с полициai.

— И какво правят там?

— Чакат. Нищо не казват.

Лардат въпросително погледна Вержа. Комисарят размишляваше.

— Нека, ако може, да подготви самолета! — каза той.

Заместник-кметът повтори заповедта и затвори телефона.

— Аз не съм предупреждавал полицията — проговори той.

— И аз не съм — произнесе Алже.

Вержа се съветваше с Мора.

— Не мога да си представя какво се е случило — каза инспекторът.

Комисарят се обърна към Лардат:

— Струва ми се, че ще се наложи да ни съпроводиш — каза той.

— Съветвам те добре да си изиграеш ролята. Тя много ти прилича: това е ролята на подлеца, който се страхува, че ще го убият.

— Ами аз? — попита Алже.

Някакъв отблъсък откъм пътя за миг озари стаята.

— А пък ти ще останеш тук — отговори Вержа. — Ето го и Вентури. Струва ми се, че има за какво да си поприказвате. Да си припомните миналото.

Алже не разбра. И затова още повече се разтревожи.

Появи се Вентури с пистолет в ръка. Искаше да приближи до Алже.

— Една минутка — каза Вержа.

Усмихна се и насочи автомата към Вентури. Гангстерът спря.

— Няма да ти го взема — каза Вержа. — Само че искам да научи как ти стана известно, защото е способен да отрича.

Обърна се към Алже.

— Казах му за брат му.

Алже не помръдна. Запази невъзмутимостта си, без да сваля ръце, само направи учудена физиономия.

— Не разбирам — произнесе той.

— Той знае — продължи Вержа, — че ти ми съобщи къде се крие брат му.

— Лъжеш.

Вержа въздъхна.

— Разказах му за Жизел и за Певеца.

Алже вдигна рамене.

— Не познавам никаква Жизел. А Певеца беше луд. Нямаш никакви доказателства!

На комисаря като че ли му дожаля за Алже. Направи знак на Мора да наблюдава и тримата, мушна автомата под мишница и извади от джоба на сакото си портфейл, измъкна от него смачкана бележка и я протегна на Вентури.

— Всичко е предвидено, дори нежеланието на Алже да си признае.

Вентури грабна бележката, разгъна я и я прочете. След това я предаде на Алже.

— Разрешавам ти да си съмъкнеш ръцете — каза Вержа.

Алже четеше бавно, точеше времето.

— Разбра ли? Това е писмо, в което Жизел сипе кал върху Певеца, след като се е досетила, че я е проследил. Той самият ми го донесе. На теб добре ти е известно, че от време на време сътрудничеше и с нас. И повече разчиташе на нашата защита, отколкото на твоята.

Лицето на гангстера се измени. Лардат се отстрани от него, като от човек, който може да ти навлече само неприятности.

— Нали няма да ме оставиш с него? — попита Алже.

— Че защо да не те оставя? — отговори Вержа. — Ти си добър адвокат. Ще произнесеш защитната си реч.

Алже един след друг огледа всички с умолителен поглед. Но не срещна никаква поддръжка.

— Но нали той го уби — обърна се Алже към Вентури, посочвайки Вержа.

— Това е друга работа — проговори Вентури.

— Писмото е фалшиво — измърмори Алже.

— Очаквах това — каза Вержа. — Мнозина в следващите дни ще казват същото, което казваш и ти сега. Напразно, архивите ми са в прекрасно състояние.

Погледна към часовника.

— Настигни време да ви напуснем — обърна се към Алже и Вентури. — Сега вече не бързаме много, тъй като полицията е на мястото си. Но тази нощ ми предстои да направя още толкова много неща!

— Вержа — развика се Алже.

Комисарят се обърна към него.

— Какво има?

— Ние бяхме приятели!

— Ти се опитваше да ме мамиш. И искаше да убиеш моя приятел Мора.

Видя как очите на Алже се навлажняват.

— Преживях много трудни дни!

— Радвай се, краят им наближава!

Вержа се готвеше да тръгва, но се сети нещо.

— Алже, ти така и не можа да разбереш едно нещо: аз ненавиждам бандитите и другите престъпници. Ето защо ненавиждам съвременното общество, мошениците са навсякъде, дори в държавния апарат. Щом е така, аз си обират крушите!

Даде знак на Лардат.

— Да вървим — заповяда той.

Алже се обърна към заместник-кмета.

— Спаси ме!

Лардат дори не го погледна. Той се отправи към вратата.

— Остава ти само дар-словото, за да се спасиш — каза му Вержа, преди да прекрачи прага на вратата.

Излязоха на улицата. Беше свежо. Духаше вятър. Гората се събуждаше за нощния си живот, шумяха листата на дърветата, чуваха се някакви къси, приглушени звуци.

— Страхувам се, че този път няма да може да се оправдае — каза Вержа.

Чуха тропот на крака. Глухо проехтяха два изстрела.

— Беше красноречив, но недостатъчно — произнесе Вержа.

— Ще ме убиеш ли? — попита Лардат.

— Това не зависи нито от теб, нито от мен — отговори му Вержа.

Тикна Лардат на предната седалка, след това седна зад кормилото. Мора седна отзад и опря дулото на автомата към тила на Лардат. От къщичката изскочи Вентури.

— Ако приближи, стреляй — каза Вержа.

Но Вентури дори не ги погледна. Изтича до своята кола и се качи в нея.

— Ще си намери друг стопанин — каза Вержа.

За летището Вержа пое по една пуста в този час на денонощието улица, която обикаляше града. Носеше се със скорост от сто километра в час, без да изключва сигнала, за да избегне възможните сблъсквания на кръстовищата Ако ги спрат, Мора щеше да си покаже удостоверилието. А Лардат ще мълчи под заплахата от пистолета, който Вержа щеше да насочи към стомаха му.

— Ако се ударим някъде — каза той на Лардат, — ще се получи доста добра каша, не мислиш ли?

Лардат нищо не мислеше. Нямаше ни най-малко желание да мисли за това.

— Ти си луд, Вержа — каза той.

— Възможно е, само че се повтаряш.

Никъде ни ги спряха. По радиото научиха, че студентските вълнения постепенно утихват, но полицията все още се намира там, тъй като безредиците могат всеки момент да избухнат с нова сила.

— Ако искаш един съвет — каза Вержа на Лардат, — бих препоръчал в бъдеще значително да се увеличат силите на полицията. При най-малките вълнения им се налага да зарязват всичко останало. Сигурен съм, че на летището ще бъдат един-двама и толкова. — И добави: — Но и това е предостатъчно. Страхувам се с усърдието си да не се опитат да компенсират малкия си брой. Тогава работата ти е спукана, Лардат.

— Такова убийство няма да направиш — произнесе заместник-кметът.

— Не ми се иска. Но ти си последният ми шанс. А това пък намалява твоите шансове.

Срещата със Силвена беше назначена в един ресторант, разположен на километър от летището. Тя беше останала последната посетителка и започна вече да нервничи. Вержа дори не седна на нейната масичка, веднага грабна куфара, който стоеше редом с нея.

Келнерката с нескривано удовлетворение ги изпрати с поглед.

— Много неща се случиха — каза й Вержа. — Алже умря, осъден от своето минало. Всичко ще ти разкажа.

Преди да се отправят по-нататък, Вержа се посъветва с Мора. Ако полицията е още там, то къде би могла да се намира засадата? Накараха Лардат подробно да им опише местността. Летището беше разделено на две части: аерогара, предназначена за търговски превози, писта за излитане и едно поле, значително по-малко по размери, за частните самолети. На тази територия имаше здание, в което се разполагаха служебните помещения и ресторантът, а също така и около десетина хангара, в това число и онзи, в който се намираше „Мистера“ на Лардат. Вержа размишляваше. Според него полицайт се бяха разделили на две групи: едната се намираше в ресторантта и следеше през прозореца кога ще се появят, а другата беше около хангара. А според думите на Лардат беше много трудно да се приближиш до хангара, без да бъдеш забелязан.

— Ще започнем с преговори по телефона — реши Вержа.

Влезе в ресторантта и се натъкна на келнерката, която със сърдит глас му съобщи, че вече затварят. Вержа представи полицейската си карта — за последен път навсярно — и попита къде има телефон. Тя неохотно го отведе до апарата. Набра номера, който му даде Лардат. Отговори Людо.

— Людо, тук е комисарят Вержа. Полицайт още ли са там?

— Да.

— Предай слушалката на старшия.

Вержа чу как Людо повтаря, че на телефона викат старшия, и позна гласа на Сала.

— Говори Вержа — каза комисарят.

— Какво искате?

Сала говореше с надменен тон. Веднага продължи:

— Съветвам ви да се предадете без съпротива. Не намирате ли, че и така положението ви вече е достатъчно утежнено.

— Именно това ме кара да вървя до края.

— Ще заповядам да стрелят по вас.

— И това, разбира се, е изход — каза Вержа. — Само че един покойник едва ли ще ви достави удоволствие.

— Кой? — изкрештя началникът на полицията.

— Лардат.

Настъпи кратка пауза.

— Той с вас ли е?

— Настояваше да ме изпрати.

— Няма да е кой знае колко голяма загуба! — каза Сала.

— Не бихте ли искали да попитате кмета и неговите политически приятели какво мислят по този въпрос?

От усилените размишления на Сала, а може би и по някаква друга причина, телефонът започна силно да пращи.

— Какви са вашите изисквания? — попита Сала.

— Свободен достъп до самолета за мен, Мора, Силвена и разбира се, за Лардат, който още утре ще бъде освободен. Побързайте, защото около полунощ ме очакват далече от тук.

— Защо направихте всичко това? — простена Сала. — Ние щяхме да ви спасим.

— Как ли не... — каза Вержа.

— Това е най-ужасната вечер в мята живот, Вержа. Аз имах добро отношение към вас.

И аз към вас. Впрочем довеждам до знанието ви, че Ле Моан е абсолютно невинен. Планът беше в джоба на Мора и той го мушна под линолеума.

— Парите от пощата, разбира се, са у вас, нали?

— Струва ли си да говорим за това.

— С кого извършихте цялата тази работа?

— С Алже, но той е мъртъв.

— Вие сте го убили?

— В известен смисъл, да.

Вержа започна да губи търпение.

— Сала, разбирам вашето любопитство. Обещавам всичко най-подробно да ви разкажа в писмо. Дори се готовя към това да прибавя и някои документи, които се намират у мен. Ще видите, безумно весело ще ви стане от всичко това. А сега много бързам.

Вержа не даде възможност на началника на полицията да отговори.

— Ще се появя на летището — продължи той, — ще мина до хангара, където се намира самолетът на Лардат. Или пък до самия самолет, ако Людо го изведе и подготви за полет. При първия признак на опасност окончателно ще загубите ценен административен деец.

— Вержа, много ме огорчавате.
— Ще ви мине. Вашият отговор?
— Ще трябва да доложа.
— Идвам при вас, имайте предвид това. И нито един изстрел!

Обещавате ли?

— Обещавам.

Вержа се върна в залата. Келнерката с нетърпение го очакваше.

— Мога ли да затварям?

— Можете...

Седна в колата и накратко изложи своя разговор.

— За тебе каза „не е голяма загуба“ — завърши своя разказ Вержа, обръщайки се към Лардат.

Заместник-кметът премълча. Вержа потегли, като едновременно даваше указания на Силвена и Мора. Ще спре колата малко по-далеч. Силвена ще седне редом с него. Лардат ще легне отзад, а Мора ще се наведе така, че да избегне възможен изстрел, който въобще е малко вероятно да има. Изминаха триста метра и се преместиха според набелязания план. Виждаха се светлините на летището.

Вержа бързо премина останалия път. Зави под прав ъгъл в алеята, която водеше към ресторантa, но се отклони встрани, за да приближи до хангара, който му посочи Мора. Лардат шумно пухтеше. Приближавайки към хангара, Вержа забеляза, че самолетът не е изведен.

Излезе от колата.

— Самолета — извика той.

Вержа различи сенки по прозорците на ресторантa. След това една от тях се появи навън. От високоговорителя се разнесе гласът на Сала. Вержа едва го позна. „Отговорът ни е «не»!“ — чу той да повтарят два пъти.

— Толкова по-зле за Лардат — извика Вержа.

Отвори задната врата и издърпа Лардат за раменете, така че да се вижда главата му.

— Кажи им! И викай, не се срамувай, от това зависи животът ти.

Лардат най-напред се задави. След това прочисти гърлото си.

— Сала, дайте самолета!

— Префектът каза „не“ — отговори високоговорителят.

— Кажете му, че е негодник и че моите приятели ще се разправят с него, ако умра.

— Няма да ви убият.

— Искате ли да сте на моето място?

Вятърът разнасяше надалеч воплите на Лардат, които звучаха така силно, както и гласът на началника на полицията, усилен от високоговорителя. Заместник-кметът трепереше от страх и неговият вик, разнасящ се в нощта, беше непоносим. По-добро Вержа не можеше и да иска.

— Помолете го да дойде! — развика се отново Лардат.

— Имам всички пълномощия да водя преговорите!

— Тогава съгласявайте се по-бързо! — заповядва Лардат.

Вержа изблъска Лардат на дъното на колата.

— Не искате ли да се приближите, Вержа? — попита го Сала.

— Предупредих ви, към тила на Лардат е насочен автомат.

— Няма да има никаква клопка!

Не може и да я има, помисли си Вержа, като прецени могат ли да ги заварят неподгответни. Мора е недосегаем, ако, разбира се, не взривят колата. Намираха се на открито, позицията им правеше невъзможно всяко внезапно нападение. Вержа заповядва на Силвена, която продължаваше да седи на мястото си, да си отваря очите на четири и да предупреди Мора, ако види нещо подозително. После се отправи към ресторанта.

Сала го чакаше с високоговорителя в ръка. Беше бесен — първата дума, която произнесе, беше подлец! Вержа го посъветва да се успокои.

— Впрочем как попаднахте тук?

Въпросът като че ли хареса на Сала. Във всеки случай го успокои.

— Ей сега ще разберете. Влезте!

Посочи му вратата на ресторанта.

— Нали знаете, че в колата Лардат умира от страх!

— Знам — отряза го Сала.

Отвори вратата и повтори поканата си. Вержа влезе. В залата се намираха около десетина инспектори и комисарят Пиле, неговият заместник. Забеляза Моатрие, който го погледна с недобър поглед.

Познаваше ги всички. Попита се какво ли мислят за него. Доскоро някои от тях искрено му се възхищаваха и той, знаейки това, се гордееше. Дали го презират сега, или си мислят, че всъщност е прав? Опита се да изтълкува техните погледи. И срещна две дружелюбни усмивки. Като резултат не е никак лошо.

Мина край тях, следвайки Сала. Бяха въоръжени като при извънредни обстоятелства. Пиле се обърна. Вержа поиска да му пожелае успех. За миг го обхвана тъга. След това в малката стаичка, която опираше в залата и служеше като място за срещи на посетители, които искат да се уединят от общия шум, Видя Моника. Разбра.

— Тя ще ви каже — проговори Сала.

Вержа ѝ се усмихна, тя отвърна поглед.

— Не ти се сърдя — каза той. — На твоето място бих постъпил по същия начин.

— Отидох да обядвам в „Плейбой“ — заговори Моника. — И не я видях там.

Той кимна. Почувствува зад гърба си присъствието на Сала и се обърна.

— Трудно ли ще ви бъде малко да се отдръпнете?

Началникът на полицията се изчерви. Направи две крачки назад.

— Разбрах, че ще заминеш с нея — каза Моника.

— Но аз бях в затвора.

— Знаех, че няма дълго да останеш там.

— Благодаря за доверието — произнесе той, усмихвайки се.

Всичко останало беше много просто. Тя се обадила на Сала, който поради демонстрацията на студентите все още седял на работното си място. Всеки друг ден не би го намерила. Съдбата обожава неочекваните обрати. Моника споделила с него своите подозрения, разказала му за разписанието на самолетите, което открила. Сала се обадил в затвора и веднага си помислил за летището. Людо си признал, че трябало да държи самолета на Лардат в състояние на готовност, но след това тази заповед била отменена. Невъзможно било да намерят Лардат. Сала започнал да гради различни предположения. След това решил да заеме летището.

Вержа се обърна към Сала.

— Много добре е премислено всичко, но вие все пак ще загубите.

Целуна Моника.

— Малко ми усложняваш задачата, но аз ти доставих толкова много огорчения!

Тя вдигна към него поглед.

— Тя с теб ли е?

— Да.

Поколеба се и после му пожела успех. В очите ѝ имаше сълзи. Вержа се обърна. Повика Сала, който се приближи и го погледна въпросително.

— Давам ви десет минути — каза Вержа. — Имам назначена среща, която не мога да пропусна. След изтичането на този срок ще се насоча към самолета заедно с Лардат вместо щит.

Сала преглътна, преди да направи предложението, от което самият той не беше във възторг.

— Вземете мен вместо Лардат.

Вержа се разсмя.

— Не долавям ентузиазъм в гласа ви.

Началникът на полицията се стегна.

— Има ли ентузиазъм, или няма, повтарям своето предложение.

Вержа поклати глава.

— Вие сте всичко на всичко полицай. Сала. И нищо повече. А Лардат е политик. Това ни най-малко не е по-добро, но се ценят по-високо. Един полицай може да бъде заменен, аз самият се убедих в това. А лардатите са по-рядко явление. Те винаги са в услуга на някого, а и самите имат влияние. Ако заедно с мен произнесат прекрасна реч, възможно е дори да я произнесе вашият заместник. А да се създаде друг Лардат трябва време.

Усмихна се.

— Разполагам с отлична стока. Не бих искал да я разменя за някакъв продукт серийно производство.

Сала не оспори думите му. Очевидно и той се придържаше към същото мнение.

— Почакайте! — каза той.

— Само че не много дълго — съгласи се Вержа.

Стояха на прага на ресторантa. Вержа усещаше зад гърба си присъствието на своите бивши другари. Не искаше да ги гледа. Сала се отдалечи. Вероятно отиде да се обажда на префекта. Вержа се насочи

към пистата за излитане. Колата не беше мръднала от мястото си. От никакъв покрив се опитаха да я осветят с прожектор. Маневра, за да ги сплашат. Напразно. Вержа знаеше, че няма да стрелят. Единствената опасност се състоеше в това, да не се опитват да проточват работата и да печелят време. Но тогава сам щеше да ускори хода на събитията. Като притисне Сала. Вержа беше почти уверен, че ще спечели.

Сала се върна.

— Префектът иска да ви види — каза той.

— Не — отговори Вержа.

Началникът на полицията изглеждаше неприятно изненадан.

— Колата ще ви откара и ще ви върне обратно.

— Казах ви, че не искам — повтори Вержа. — Бих предпочел друго решение.

Направи две крачки.

— Чакайте — каза Сала. — Кога ще освободите Лардат?

— Веднага щом бъдем в безопасност.

— Тоест?

— Много бързо ще научите това.

Сала изведнъж го погледна унило.

— Избрали сте най-големия мръсник в града — каза той.

— Да, но се ценя като злато.

Началникът на полицията се обърна към ресторантa, повика един от инспекторите и му прошепна на ухото няколко думи. Полицаят се скри, след няколко минути се върна заедно с Людо.

— Подгответи самолета — каза Сала.

Вержа му благодари с поглед.

— Имайте предвид, че Лардат се намира в голяма опасност.

Заедно с Людо Вержа тръгна към хангара. Лъчът на прожектора за секунда ги изтръгна от тъмнината и ги ослепи. Людо изруга.

— По-рано бих избягал заедно с вас — каза той, когато отново се оказаха на тъмно.

— Казаха ли ти какво съм направил?

— Да. Но те не заслужават друго нещо.

— И Лардат ли?

— А, виж, него пък можете да го запратите някъде по-далеч.

Приближи до колата. Силвена държеше в ръцете си автомата. Вержа отвори задната врата. Лардат лежеше тихо, без да помръдва. Мора беше седнал и го наблюдаваше. Видя Людо.

— Всичко наред ли е?

— Да — каза Вержа. — Заедно с Людо ще изкарате самолета, а преди това ще се заемеш с чувалите. А пък аз ще седна на твоето място.

Взе автомата и седна в колата, докато Мора излизаше.

— Префектът си спомни, че наближават избори — каза Вержа на Лардат, — очевидно пак ще му потрябваш.

— Ще ми плати за всичко това, свиня такава!

— Наистина, той дълго време се колеба.

— Освобождаваш ли ме?

— Мисля, че ще направиш едно малко пътешествие заедно с мене.

Лардат изруга. Вержа му разказа, че Сала е предложил себе си вместо него, но заместник-кметът не се трогна от това предложение. Отбеляза само, че щом началникът на полицията е направил такова предложение, то очевидно някой го е „подритнал отзад“. Вержа беше на същото мнение.

Людо и Мора, натоварени с чувалите, отвориха вратите на хангара и потънаха вътре. Светлината на прожектора се премести в тяхната посока. Под лъчите заблестя носът на самолета, който се появи след малък трактор, управляван от Людо. Мора се криеше отзад. Навсякъде Людо го беше посъветвал да бъде по-предпазлив, което, трябва да кажем, не беше нужно. Стигаше им един Лардат.

Когато самолетът се оказа на пистата за излитане, Мора скочи на земята. Направи приканващ жест с двете си ръце по посока на колата. Вержа лекичко бутна с приклада Лардат по рамото.

— Качваме се в самолета. Предупреждавам те, при най-малкото подозрение ще стрелям.

Каза на Силвена да прекара колата до самолета и да спре между него и хангара, който да им служи като прикритие. Вероятно двама или трима снайперисти ги дебнеха. Само че Вержа няма да им даде възможност да опитат късмета си.

Мора вече седеше на мястото на пилота. Редом до него стоеше Людо и му даваше последни указания. Изучаваха картата.

Силвена спря колата на посоченото място. Вержа пресметна разстоянието до вратичката на самолета — около дванадесет метра, но само половината от този път можеше да бъде достигната от куршумите.

— Ще излезеш пръв — каза на Лардат — и веднага ще застанеш така, че да бъдеш между мен и онези, които се мислят за олимпийски шампиони по стрелба.

Заместник-кметът се подчини, изправи се в колата, след това пусна краката си навън и излезе. Вержа се надяваше, че до края ще си остане страхливец. И не събърка. Още щом излезе от колата, Лардат разкърши плещи и се изпъчи така, че да предостави колкото може поголяма площ за евентуалния куршум. Наистина прояви максимален стремеж за сътрудничество. Вержа го последва. След тях идваше Силвена.

— Тичай към самолета — каза ѝ Вержа. — Нищо не рискуваш.

Тя изтича, а той буквально се залепи за Лардат, като приклони главата си към неговата.

— Ако онези стрелят, ще ни убият и двамата — каза той ободряващо.

Придвижваха се напред, като леко се препъваша. Лъчът на прожектора ги освети и не ги изпускаше. Вержа си помисли: дали той самият би стрелял в подобна ситуация? Едва ли. Но винаги се намираше някой, който много иска да се отграничи.

Въздъхна с облекчение, когато стигнаха до стълбичката, водеща в самолета. Силвена вече стоеше на вратата, без да изпуска от ръцете си автомата. Вержа се откъсна от Лардат.

— Качвай се по-бързо — заповядала той.

Заместник-кметът се подчини. Вержа и Силвена не го изпускаха от погледа си. Това беше най-критичният момент. Продължи само няколко секунди. Вержа си представи как пръстите на стрелците „ги сърбят“. В този момент може би той би стрелял... Силвена се отдръпна, за да пропусне Лардат в кабината на самолета. Операцията успя. Вержа се изкачи на стълбичката. Прожекторът го поздрави, като два пъти загасна и светна. Може би с него се прощаваше някой приятел, който го разбираше. Но никога нямаше да научи името му.

Людо скочи на земята, а Мора запали двигателите. Прожекторът повече не ги осветяваше.

Сала наблюдаваше цялата сцена от ресторана. След това се спусна към телефона. Един от инспекторите поддържаше непрекъсната връзка с префектурата. Сала взе слушалката. Скоро на другия край отговори префектът.

— Всеки момент ще излетят — съобщи му Сала.

— Ама че вечер! — каза префектът. — Е, хайде, връщайте се. Сега ще трябва да разберем накъде ще се отправят.

Излетяха много леко. Очевидно диспачерите бяха получили заповед веднага да им дават път. Пък и през нощта практически нямаше въздушно движение. Мора каза, че няма да полети направо, а когато приближава мрежата от радиолокационни станции, ще лети колкото може по-ниско. Това беше рисковано, но затова пък затрудняваше онези, които биха ги търсили. Мора сякаш знаеше маршрута като петте си пръста. Вержа винаги имаше вяра в професионалистите. А Мора беше професионалист.

Вержа накара Лардат да седне на пода. В кабината имаше четири кожени кресла, разположени по две в редица. Силвена и Вержа заеха предните две, а Лардат седеше в краката им. Изглеждаше много унижен, но доволен. Малко спокойствие и ще се оправи от тази история. Още щом се върне, ще вдигне такъв шум, ще поиска оставката на префекта и на Сала. Единственият свидетел на неговото безчестие беше Вержа. Тогава нека върви по дяволите! Имаше наистина някои съмнителни детайли, но Лардат не се тревожеше за това, той отлично владееше изкуството на мъгловите обяснения, които обезкуражаваха най-любопитните.

— Имаме много работа — каза Вержа, когато самолетът набра височина и достигна нормална скорост. — Да започнем от това, че трябва да прехвърлим парите от чувалите в тези чанти.

Когато това беше направено, Силвена примъкна до себе си два куфара. Вержа взе единия, а Силвена отвори другия. Куфарът на Вержа беше пълен с документи и Лардат с любопитство поглеждаше към тях.

— Това са документи, които разобличават подлеците в нашия любим град — обясни му Вержа.

От своя куфар Силвена извади всичко необходимо за гримиране и фотоапарат, постави на коленете си тубички с грим и перуки. Вержа показа на Лардат една магнитофонна лента.

— Жалко, че няма да можеш да я чуеш — каза му той.

Лардат въпросително го погледна.

— Взех за всеки случай записите от някои телефонни разговори. Когато излизаш в пенсия, зимните вечери ти се струват много дълги.

В погледа на заместник-кмета пробяга беспокойство. И съжаляващо, че той самият не разполага с подобно оръжие.

Вержа взе една пачка с документи и ги сложи в плик.

— Това ще бъде изненада за тебе, когато се върнеш — каза на Лардат.

— Май за всички си помислил — поклати глава Лардат.

— Надявам се.

— Ще ми изпратиш писмо, така ли?

— Няма да получиш от мен писмо, нито пък някъде ще пише за тебе. Просто ще трябва без излишни разговори да изпълниш указанията, които ще ти дам, когато се разделим.

След това започна да опакова магнитофонната лента.

— Много съжалявам, че мен няма да ме има, когато пристигне до местоназначението си.

— Навсякъде ли ще направиш бъркотия? — попита Лардат. — И защо?

— Първо, заради собствено удоволствие... А освен това и от съображения за сигурност. Разбиращ, нали?...

Силвена зареди фотоапарата, сложи го на пода и се наведе към комисаря. Започна да маже лицето на Вержа с тъмен грим, след това му залепи черни мустачки. Вержа държеше автомата и с крайчеца на окото наблюдаваше Лардат.

Когато Силвена завърши гримирането, Вержа имаше изражение на типичен южноамериканец. Тя взе фотоапарата, изправи се и отстъпи назад, доколкото бе възможно. Светкавицата освети кабината.

* * *

— Наближаваме Женева — каза Мора.

Вержа затвори куфара си. Силвена също. Тя си сложи червеникава перука и си залепи дълги ресници, които измениха погледа ѝ. Вержа си свали мустаците и прие обикновения си вид. Мора се обърна към него.

— Няма ли да има неприятни изненади?

— Имаха много малко време. Възможно е и да са ни засекли, но Лардат продължава да ги сдържа.

Мора взе радиотелефона и съобщи сигнала, който употребява въздушната полиция. Бълфираше. Нощем в Женева, както навсякъде по света, не дежуреха най-добрите работници. Мора зачака. Отговориха му. Преговаряше по кода. Вержа не всичко разбираше. Мора със знаци му обясни. Всичко върви много добре. Разрешават им да кацнат, без да искат обяснения.

— Не стана ли прекалено лесно? — попита Силвена.

— Ще видим. Сигналите, които предадохме, са точни. Останалото не ги интересува.

Не мислеше, че ги чака някаква клопка. Дори и френската полиция да бе успяла да установи контакт с швейцарската, което би било истинско чудо, то сигурно са съобщили и за Лардат. Швейцарците никога не биха подложили на опасност човек, който в страната си се смята за влиятелен. След като мине границата, и най-жалкият опозиционер става важна персона, която федералното правителство пази.

— Освен това — каза Вержа на Лардат — тия тук не знаят, че си чисто и просто само един гнусен подлец.

Надеждата се възвръщаше към Лардат. Той отново придоби известно чувство за хумор.

— Ако не бях чисто и просто само един гнусен подлец, нямаше да имам пари, за да си купя този самолет. И тогава ти щеше да си имаш неприятности.

Вержа се съгласи. Нареди на Лардат да стане от пода и му разреши да седне в креслото.

Мора приземи самолета и го насочи по посока на митницата. Вержа се приготви да излезе. Провери дали в джоба му се намира хартийката, която бе взел от куфара с документите.

Самолетът замря. Вержа отвори вратата и скочи на земята. Видя няколко фигури да се приближават към тях. Когато разстоянието се скъси, позна, че са полицаи.

Единият от тях приближи:

— Комисар Вержа от Управлението за безопасност — каза Вержа. — Бих искал да се срещна с вашия началник.

Полицаят козириува и помоли да го последват. Стигна до една врата, отвори я и двамата с Вержа влязоха. Почука на друга и след като му отговориха, се озоваха в кабинет, където дремеше някакъв брюнет на около четиридесет години. Като видя Вержа, стана. Комисарят се представи и му протегна документа, който извади от джоба си. С него се удостоверяваше, че комисарят Вержа от Управлението за безопасност трябва конфиденциално да се свърже с женевската полиция във връзка с дело за шпионаж, което засяга и двете страни.

Швейцарският полицай прочете документа и го върна на Вержа.

— Мога ли с нещо да ви бъда полезен?

— С мен има един инспектор и двама свидетели, мъж и жена. Никой не трябва да ги вижда.

— Ще ви съпроводя.

Вратата на самолета беше открайната. Вержа повика Мора и му заповядва да изведе Силвена и Лардат, като напомни на последния да пази мълчание. Лардат носеше единия куфар, Силвена — другия. Вержа изнесе чантите с парите.

Швейцарецът ги прекара през служебните помещения, разтревожи се как ще стигнат до центъра на града. Вержа каза, че ги чака кола. Когато сядаше вътре, Лардат изпита къс пристъп на гняв — така добре се нареджаха работите на комисаря.

— Разбрах, че само един полицай може всичко да си позволи — каза Вержа. — Моли бога аз да съм единственият!

Седна зад кормилото, а Силвена му посочи по кой път да кара. Когато стигнаха до центъра на града, Вержа заповядва на Лардат да седне на пода на колата. Нямаше защо да знае адреса на банката. Оставиха заместник-кмета под надзора на Мора на една съседна уличка, а Вержа и Силвена стигнаха пеша до банката.

Директорът, както се бяха уговорили, ги чакаше в кабинета си. Заяви им, че е извънредно поласкан, че изборът им е паднал на неговата банка. Нищо не каза, когато Вержа разтвори чантите с парите. Вержа веднага взе петдесет хиляди швейцарски франка и помоли за една услуга — сутринта да се изпрати срочна телеграма до доктор Фернандо Алмара, като при това уточни, че става дума за директора на полицията в Каракас. Директорът като че ли се учуди, но не много.

Вержа и Силвена се върнаха при колата. Лардат ги попита кога ще го оставят на мира.

— Можеш ли да се върнеш сам?

— Ще наема пилот.

— Ще те разпитват. Ще кажеш онова, което знаеш. Можеш дори подробно да разкажеш за документите, които отнасям със себе си. Разкажи, че притежавам такива неща, от които мнозина ще загубят съня и спокойствието си. Впрочем те ще получат прекрасни копия.

— За да не се опитват да получат теб самия, така ли?

— Отлично ме разбра. Изхождай от собствения си пример. Ако се върна и ме осъдят, ще ми бъде трудно да премълча къде и с кого съм те заварил.

— И Вентури знае — въздъхна Лардат.

— Бас държа, че повече никой няма да го види.

— Нямаш никакви доказателства. Като се върна, ще разкажа на всички, че са ме похитили от собствената ми къща. Ще ми повярват.

— Не се вълнувай. Може и да не ми повярват във всичко, но съмнението ще бъде посъто. А това ще означава край на твоята кариера. В твой интерес е никога да не ме намерят. И тъй като ти няма да си единственият в това положение, ще си намериш маса съюзници, когато кажеш, че най-добре ще бъде изобщо да ме забравите.

— В крайна сметка ще започна да ти се възхищавам — нервно се усмихна заместник-кметът.

— Имаме още няколко часа — каза Вержа. — Самолетът ни излиза в осем.

След това каза на Лардат, че му е противен, протегна краката си, помоли Мора да подежури — млад е, ще се наспи в самолета — и моментално потъна в дълбок сън. Когато се събуди, небето беше започнало да просветлява. Поръча на Мора да кара в посока, обратна на летището. Лардат се изненада, но Вержа нищо не му обясни. Когато излязоха извън пределите на града, нареди на заместник-кмета да излезе от колата.

— Хайде сега се поразходи малко. На твоите години разходките са много полезни:

Малко по-нататък Вержа отново спря колата, за да може Силвена да ги гримира. На летището пусна в пощенската кутия пригответените в самолета писма. На борда се качиха без никакви трудности. Когато се оказаха в самолета, Вержа се наведе към Мора и го попита дали не съжалява за нещо.

— В Каракас играят ли ръгби? — попита инспекторът.

— Не. Но ще се опитаме да организираме отбор. Ще имаме достатъчно време за това.

* * *

Страхотна жега бе надвисната над летището, когато се приземиха. Още щом прекрачиха вратата на летището, доктор Алмара се устреми към тях целият сияещ от радост. Доктор Фернандо Алмара малко бе поостарял.

— Как ме позна? — учуди се Вержа.

— Нали съм полицай!

Алмара ги преведе през дългия коридор. Минаха без никакви формалности.

— По-добре да ти кажа всичко веднага — заяви Вержа. — Откраднах един милиард.

Алмара неволно се дръпна, но бързо се овладя.

— От кого? — попита той.

— Материално — от пощенското управление. Морално — от прогнилия режим.

— Ще ми обясниш всичко малко по-късно — каза Алмара. — Запазил съм ви стаи в хотел „Кънтри Клуб“.

* * *

Пощата пристигна в града едновременно с Лардат, който едва стигна до летището.

След като се върна, веднага отиде при префекта, който го прие крайно нелюбезно. Тъй като и самият Лардат беше в лошо настроение, можем само да съжаляваме, че редовият избирател нямаше възможност да наблюдава сцената, която се разигра между тях. Тя може би щеше да му подскаже някои мисли относно предстоящите избори.

Лардат започна с това, че науга префекта с всички възможни думи за случая. Как е могъл да допусне в града размирици? Трябва да

си безнадежден тъпак, за да не усетиш какво се готви. Префектът го изслуша, без да продума, след което започна.

— Може би желаете да научите за кого Кокемер е превозвал парите? — изръмжа той.

В отсъствието на Лардат младият куриер беше сметнал за необходимо да облекчи съвестта си и да си изпроси защита, в замяна на сведенията, които бе дал.

Лардат застиня на мястото си.

— От друга страна — продължи префектът, — ще ви бъда много признателен, ако отидете при Сала и му разправите с какво двамата с Вержа сте се занимавали! Някои подробности будят съмнение. Надявам се, че ме разбирате.

Заместник-кметът веднага омекна. Спомни си съвета на Вержа да не вдига много шум.

Като остана сам, префектът за пореден път разгъна пакетчето, което бе получил по пощата. Беше запис на разговор на жена му с местния депутат. Ставаше ясно, че жената на префекта се старае да получи нови облаги за мъжа си, като весело се надсмива над неговата съпружеска чест. С други думи, веднъж седмично тя прекарваше нощта с този парламентарист, като уверяваше мъжа си, че се грижи за здравето на майка си, която живее в Париж...

Получиха се десетина писма. Те засегнаха всички кръгове на обществото. И всяко се придружаваше от кратка бележка.

„Това е само образец — пишеше Вержа. — Имам още цял куфар. Пазя съдържанието му за онзи случай, ако по някакво нещастно съвпадение се озова пред лицето на съдебните заседатели. Не си въобразявайте, че тези документи нямат нищо общо с моята защита. За мен те са, както се казва, «контекстът», в който действувах, и реших да взема своята част от обществените пари. Съдейки по примера на някои други, направо съм скромен.“

Прокурорът получи предназначеното за него писмо с известно закъснение. В него се съдържаше списък, съставен от началника на отдела за обща информация: всички „замразени“ дела в прокуратурата, сред които и делото на един индустрискиец, който беше станал сенатор, след като съумя да укрие банкрота си.

* * *

Парчето говеждо, което лежеше в чинията пред Вержа, сигурно би стигнало на някой хамалин за цяла седмица. Двамата с Алмара закусваха в ресторантa на хотела. Силвена беше просто блестяща.

— Сега разказвай — помоли Алмара и запали пурата си.

Вержа говори цял час.

— Правилно си постъпил — каза накрая венецуелецът. — На твое място и аз бих постъпил така.

* * *

Префектът се върна от Париж късно вечерта. Цял час бе разговарял с министъра. Беше получил някои указания и искаше незабавно да ги съобщи на заинтересованите лица и преди всичко на прокурора.

Помощник-префектът спешно повика прокурора, а също така и секретаря на прокуратурата. Дойдоха също така кметът, Лардат, един нотариус, който не страдаше от излишни предразсъдъци. Сала и един генерален съветник, който бойко спекулираше с парцели, купени по ниски цени.

В кабинета си префектът ги почерпи с уиски и бадеми. После им предаде думите на министъра: да не се занимават с дреболии, когато пред тях стоят космически проблеми за решаване. Ставаше ясно, че няма смисъл да преследват Вержа. Пък и не се знаеше какво има в куфара на беглеца. И най-добре бе изобщо никога да не го узнаят.

Прокурорът бе леко шокиран.

— Но все пак бе извършена цяла серия от престъпления — каза той.

— Като изключим ограбването на пощата, нямаме сведения да е замесен в други престъпления. Министърът разполага със сигурни сведения: главният виновник е Алже. Той е бил представителят на мафията във Франция.

Лардат шумно изрази одобрението си.

Кметът също взе думата. Според него трябвало да се пази мълчание. Милиардите идват и си отиват, преминават в обществените фондове и никой не го е грижа за това. Застраховката така или иначе ще бъде изплатена. Няма смисъл да започват шумен процес, на който, както обикновено, ще се явят настървени журналисти, главно от Париж, ще устроиват отвратителни сцени и ще пръскат цялата си жълч върху всички без изключение. С кмета се съгласиха единодушно.

* * *

След няколко дни Алмара съобщи на Вержа, че се продава едно имение в подножието на Андите в района на Лянос. В него влизаха няколко хиляди глави добитък — бъдещото богатство на Венесуела, когато запасите й от нефт се изчерпят. Алмара взе своите приятели с колата си и те се отправиха на път по панамериканската магистрала. Когато се отдалечиха на двадесетина километра от Каракас, Алмара се обърна към своя приятел:

— Имам новини за някой си Вентури.

Изумлението на Вержа предизвика усмивката на Алмара.

— Умрял е. При това много глупаво. Явил се неочеквано от Колумбия и започнал да разпитва наляво и надясно. Търсил един френски полицай, а това никак не се харесало на моите приятели. Намерили го с два куршума в главата.

Алмара сложи ръка върху лакътя на Вержа.

— Те имат хора навсякъде, така е. Но и аз имам. Сега вече ще те оставят на мира.

Обграденото от всички страни с планини имение беше много красиво. Вержа дълго стоя замислен пред животните, отделени за продан. Изглеждаха му еднакви: безразлични и смирени.

— За какво мислиш? — попита Алмара.

— За моите съотечественици — каза Вержа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.